

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

20. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2006

DDF - i sit sidste år som teenager

Den 18. marts 2006 fyldte Den Danske Forening 19 år.

Foreningen har derfor kun få måneder tilbage som teenager, og det skal blive fejret med maner, når foreningen næste forår runder de 20 år.

Det er i sig selv en præstation, at foreningen har eksisteret så længe.

Talrige foreninger med et tilsvarende formål har i årenes løb set dagens lys. Ingen nævnt, ingen glemt.

De er alle sammen lige så stille forsvundet igen efter få år.

Men Den Danske Forening står stabilt og urokkeligt som indvandringens modstandens lysende fyrtårn.

Det er der flere årsager til.

For det første blev foreningen skabt af folk, som var udgået af frihedskampen fra 1940 til 1945, og den generation har ikke forvane at give op på halvvejen og tabe målet af syne.

Af samme årsag har ledelsen fra begyndelsen været sammensat af solide folk, som har sat kampen for Danmark over alle personlige og smålige ligegyldigheder.

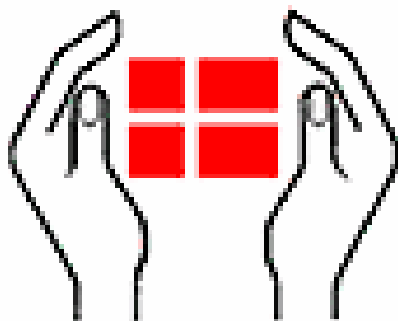
Derfor har alle partipolitiske sympatier og antipatier altid været parkeret uden for døren ved møder i Den Danske Forening.

Her forenes konservative, socialister og liberalister i det fælles

ønske om at bevare et frit Danmark. Hverken venstreorienteret eller højreorienteret. Kun velorienteret – og aldrig desorienteret!

Ledelsesformen – en selvsupplerende styrelse – har ligeledes bidraget til stabiliteten i foreningen. I enhver organisation, hvor der skal stemmes om posterne, vil der uvægerligt udvikles fraktioner, som vil føre interne kampe om overtaget.

Den slags har Den Danske Forening været forskånet for.

Samtidig er denne ledelsesform et sikkert værn imod fjendtlig overtagelse.

Udemokratisk? Isoleret set: ja. Men i et større perspektiv: nej. For det står jo i et demokratisk samfund enhver frit for at forlade foreningen og evt. danne en ny i samarbejde med andre, som man føler sig mere i overensstemmelse med.

Og det er der da også i årenes løb enkelte, der har gjort.

Og enkelte af dem er efter et

fjumreår eller to blevet budt velkommen tilbage i fællesskabet.

Foreningen har – desværre – haft ret i stort set alle de advarsler om indvandringens konsekvenser, den fremsatte fra begyndelsen.

Det er forståeligt, at det ærgrer de mange, som tog fejl.

Det er ligeledes forståeligt, at såre menneskelig smålighed forhindrer dem, der tog fejl, i at indrømme, at de tog fejl. Den triumf vil de ikke give Den Danske Forening.

Der tager de atter fejl.

For folk, som holder af Danmark, kan aldrig triumfere over at se landet blive ødelagt. Det er jo i dette mishandlede land, at vore børn skal forsøge at skabe sig en tilværelse.

Så midt i glæden over de mange år, skal det samtidig slås fast, at vi langt hellere havde set, at foreningen for længe siden var blevet overflødiggjort.

At overflødiggjøre sig selv er nemlig foreningens fornemste formål. I samme øjeblik, det kan fastslås, at et frit Danmark er sikret, vil foreningen blive opløst.

Derfor skal der fra foreningen lyde denne opfordring til alle, som ikke er medlemmer: Tag mig, mens jeg er ung! Jeg har ikke lyst til at blive gammel!

H. V.

Nu næsten 700.000 fremmede

Cand. oecon. Ebbe Vig har beregnet antallet af fremmede i Danmark, indbefattet de mange, der er fjernet fra statistikken p. g. a. tildelt statsborgerskab. Læs

side 4, 5 og 6

"Profetkrisen" god eller dårlig?

Ole Hasselbalch gør status - henvendt til udlandet - over situationen i Danmark efter balladen om tegningerne i Jyllands-Posten. Læs på

side 6 og 7

Kun Muhamed betyder noget

Allah dyrkes ikke. Han kendes kun gennem Muhamed, der derfor er muhamedanismens virkelige centrum. Læs Mogens Glistrups analyse på

side 10 og 11

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415

Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. 46 36 66 66

h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 26 47 21 77

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

mobil: 25 89 12 00 (indtal besked),

otier@privat.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen

tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 13 00 32

p@vinther.mail.dk

International redaktør:

Konsulent Ole Gerstrøm

tlf. 48 89 07 95 og 30 41 15 15

ole@gerstrom.dk

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Integrationens bedrageri

Integration har afløst løftet om hjemvenden snarest muligt. Det nye mantra søges udbredt i alle "korrekte" kredse, senest af statsministeren. Det nye skal afløse det gamle løfte, der altså nu afsløres som den løgn, det var.

Gennem hele fremmedinvasionen har den ene mere tilsukrede betegnelse afløst den anden for at gøre den nationale opløsningsproces mere spiselig for danskerne. Fremmedarbejderne blev til gæstearbejdere, senere til indvandrere og nydanskere. Flygtninge skulle forstås som politisk forfulgte og endelig ikke som bekvemmelighedsditto, skønt langt hovedparten af dem snart afsløredes som "økonomiske" flygtninge, hvad jo nu endog FN's flygtningehøjkommissariat har erkendt som virkeligheden. Denne tilsukring kunne være slem og forførende nok, men havde dog kun tidsbegrænset virkning. Værre er det med de ændrede betegnelser, når de indebærer en fundamental omlægning af selve holdningen til fremmedpolitikken.

Det er tilfældet med overgangen fra at tilstræbe eller love en hjemvenden af den hovedpart af flygtningene, der har fået adgang som forfulgte i deres hjemlande, med samt deres afkom til i stedet at arbejde for deres såkaldte integration i det danske samfund.

For det første svigtes herved oprindelige løfter. Selve ordet siger jo, at man godkender deres fremtidige forbliven her og vil søge at gøre dem til danskere eller indpasse dem i det danske samfund og det uden at sikre sig, at de godkender og antager vort livsmønster i deres fremtidige liv her, at de vil rette sig efter vore love og være loyale over for hele vor samfundsindretning. Man ser her ved ganske bort fra, at det store flertal af dem som muhamedanere ifølge koranen og islamiske love og bestemmelser er bundet til islam under dødsstraf og pligtige til at følge dens forskrifter og leveregler i enhver henseende med det endelige mål snarest muligt at gøre Danmark til en del af et islamisk verdensrige.

Den hidtidige udvikling blandt muslimerne i Danmark og især blandt de unge af indvandrernes efterkommergenerationer tyder bestemt ikke på, at de fleste af dem er villige til at slippe deres baggrund. Tværtimod søger de snarere imod en stærkere understregning af denne til dels med tilknytning til fundamentalistiske bevægelser og tvetydige imamer her i landet. Jævnside hermed

høres stadig mere højroastede krav til de institutioner, arbejdspladser, servicesteder og boligområder, de har tilknytning til.

Talen fra dansk politisk hold om mere integration har imidlertid ikke meget med disse afgørende vigtige forhold at gøre, men har sit udspring i finansielle og arbejdsmæssige forhold. Det er jo tydeligt for alle, at de fremmede medfører vældige udgifter for det danske samfund, og at en stor del af disse går til underhold af fremmede, som er uden beskæftigelse på det danske arbejdsmarked.

Samtidig er der ved at opstå en følelig mangel på brugbar arbejdskraft i mange dele af erhvervslivet. Disse problemer vil man så søge at løse ved at opnå en bedre "integration" af de fremmede, der står uden for arbejdsmarkedet, så de kan beskæftiges dér og klare sig med deres indtjente løn. Skylden for den nuværende utilfredsstillende tilstand tillægges i vidt omfang ikke de fremmede selv, men de danske arbejdsgivere, som påstås i vidt omfang at sortere fremmede fra ved antagelse af ny arbejdskraft. Bl.a. statsministeren har i sine seneste oplæg om integration og beskæftigelse langet ud efter arbejdsgiverne og deres påståede diskrimination mod de fremmede og dermed mod regeringens bestræbelser på at løse udgifts- og beskæftigelsesproblemerne.

Det gøres samtidig til en væsentlig hæmsko for arbejdet på at sikre velfærdssamfundets opretholdelse. Kravet om en sådan integration af de fremmede støttes også af de næsten alle andre folketingspartier. Endog Dansk Folkeparti synes nu i det væsentlige at støtte det med i hvert fald delvis opgivelse af kravet om hjemsendelse af alle de fremmede "flygtninge" eller indtrængere, så snart deres konventionshenvisning er blevet uden bærekraft.

Denne ændring til påstået integration i stedet for hjemvenden er aldeles meningsløs og forkastelig. Indlevelse i det danske samfund skabes ikke ved blot og bar lønnet beskæftigelse eller andre ydre kendetegn på tilhør.

Der må kræves en langt dybere og videreregående tilknytning og samhørighedsfølelse med Danmark og det danske folk. Dette kan slet ikke ventes hos langt hovedparten af de indvandrede fra fjerne lande og da slet ikke hos dem, der stammer fra den muslimske verden og tilhører islam. De vil fortsat og anta-

gelig i adskillige generationer være helt uimodtagelige for en egentlig indlevelse i det danske. De må tværtimod, efterhånden som den muslimske befolkningsandel vokser, ventes at blive mere og mere bevidste om deres tilhørsforhold til islam og dens krav om overhøjhed over hele verden og afvisning af al påvirkning fra den vantrø vestlige civilisation.

Da samtidig muslimernes tilvækst er langt større end danskernes både på grund af en stadig betydelig indvandring og ved deres meget højere fødselsrate, vil deres befolkningsandel hurtigt blive så meget større, at deres krav om særlig hensyntagen til deres interesser vil tiltage endnu langt mere, end det på adskillige felter allerede har været meget iøjnefaldende på det seneste. Det

vil kræve en ganske anderledes fasthed at modstå dette, end vore politikere hidtil har vist.

Udsigterne for det danske samfunds rolige fortsættelse og videreudvikling er derfor langt fra lyse, med mindre den håbløse integrationspolitik snarest afløses af den repatrieringspolitik, der oprindeligt lovedes det danske folk.

S. D.

Welcome to www.DanishMuhammedCartoons.com

The Official Support Site for the Danish Muhammed Cartoons! - United we stand in the fight for the FREEDOM of Speech!

[Home](#) | [Official Apology!](#) | [Forum](#) | [The Cartoons](#) | [Current Poll](#) | [The REAL Islam!](#) | [Boycott Muslims](#) | [Guestbook](#) | [Links](#) | [About the site](#)

Den Officielle Undskyldning!

Fra Danmark til hele den Muslimske verden, kaldet "Undskyld!"

Undskyld vi gav dig læ da krig drev dig fra dit hjemland....

Undskyld vi tog dig ind da andre afviste dig....

Undskyld vi gav dig mulighed for at få en god uddannelse.....

Undskyld vi gav dig mad og drikke samt et hjem da du intet havde....

Undskyld vi lod dig og din familie gen-forenes da jeres hjemland ikke længere var sikkert...

Undskyld vi aldrig tvang dig til at arbejde imens VI betalte alle dine regninger...

Undskyld vi gav dig næsten GRATIS Husleje, telefon, internet, bil og skole til dine 10 børn...

Undskyld vi byggede Moskeer så du kunne praktisere din religion i vores kristne land...

Undskyld vi aldrig tvang dig til at lære vort sprog selv efter 30 års ophold!....

Så kort og godt...fra alle Danskere til hele den Muslimske verden, vil vi bare sige;

FUCK JER!!

Version 2.0

CHART.DK
Placering : 1
Hits : 88583
Online : 28

www.danishmuhammedcartoons.com

En forholdsvis kortfattet (og vel ganske kontant) kommentar - citeret fra Internettet - til integrationsbedraget..

Svaret er "containment" - inddæmning

Af Ole Gerstrøm

Hysteriet over profet-tegningerne har sendt 100.000'er på gaderne, og man har råbt af et land, man næppe kender, og af nogle tegninger, som man ikke har set.

I de lande kan halvdelen i øvrigt hverken læse eller skrive. Under protesterne er dusinvis af muslimer blevet dræbt af muslimske ordensudøvere. Massepsykosen har fået sin udløsning gennem flag- og dukkeafbrændinger.

Profetsagen startede for alvor, da saudisk stats-TV med 4 måneders forsin-

kelse fremførte sine bandbiller. Forbrugerboycotten var *ikke* spontan. I Saudi - Arabien går ingen på gaden med noget som helst, der er ikke er regeringssanktioneret.

Tilsvarende var afbrændingen af den danske ambassade i Damaskus, Syrien afgjort en regeringshandling. I det land sidder det hemmelige politi *Mukhabarat* ved hvert andet cafébord. Offentlige politiske handlinger uden regeringsdeltagelse fører til arrestation inden for minutter. Torturen er raffineret.

Så profetsagen var topstyret. Ved fredagbønnen mobiliserede imamerne

masserne i jihads navn. I Palæstina råbte de til danskerne "ISLAM BLIVER DIN GRAV".

Islam kom på forsiderne kloden rundt. Det foreløbige slutprodukt var statslederes tilkendegivelse om respekt for islam og Kofi Annans opbakning samt advarsel til de stædige danskere.

Men vesten må svare med *containment* - inddæmning - af de muslimske lande.

Det var den politik, der blev brugt over for Sovjetunionen i den kolde krigs tid. Nu står vi over for en ny trussel, der må håndteres med en tilsvarende fasthed.

Simpel forsigtig korrektion af det officielle antal af fremmede i Danmark pr. 1/1 2006

Der er nu næsten 700.000 fremmede i Danmark.

Cand. oecon. Ebbe Vig - Information om Danmark i Århus - har beregnet an-

tallet af fremmede i Danmark, indbefattet de mange, som politikerne har fjernet fra statistikken ved at give dem dansk statsborgerskab.

Befolkningstabellerne findes på hjemmesiden:

<http://www.lilliput-information.com/kantranspo.html>

Danmarks Statistiks oplysninger

(kilde: Danmark Statistiks Statistikbank og diverse numre af Nyt fra DS)

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
1979					3737
1980	89083		49469	56	2572
1981	91668	2585	50381	55	2540
1982	92680	1012	50806	55	2257
1983	93933	1253	51385	55	2104
1984	94985	1052	51401	54	1978
1985	98653	3668	53287	54	2519
1986	107862	9209	59298	55	2883
1987	119250	11388	67225	56	2884
1988	127294	8044	72329	57	2948
1989	133370	6076	76017	57	2595
1990	142147	8777	82101	58	2370
1991	152176	10029	88660	58	4735
1992	161169	8993	94358	59	4399
1993	171827	10658	102035	59	4516
1994	180758	8931	108390	60	5111
1995	188317	7559	115131	61	4696
1996	214215	25898	136960	64	6661
1997	228884	14669	146504	64	4832
1998	240830	11946	155843	65	9574
1999	247539	6709	160628	65	11778
2000	250621	3082	163893	65	18419
2001	249987	-634	163786	66	11308
2002	258135	8148	171778	67	15947
2003	257190	-945	171299	67	6162
2004	262988	5798	177242	67	14243
2005	259688	-3300	173132	67	9553
2006	262521	2833	173922		

- (1) Pr. 1. januar år
 (2) Officielt antal udlændinge i Danmark
 – jf. statsborgerskabsopgørelser
 (3) Tilvækst i det officielle antal udlændinge
 (4) Officielt antal fremmede
 – jf. officielle statsborgerskabsopgørelser
 (5) Procentuel fremmedandel blandt indvandrene
 (6) Naturaliserede fremmede, inklusive børn
 – jf. DS' statistikbank

Korrektion fra Information om Danmark

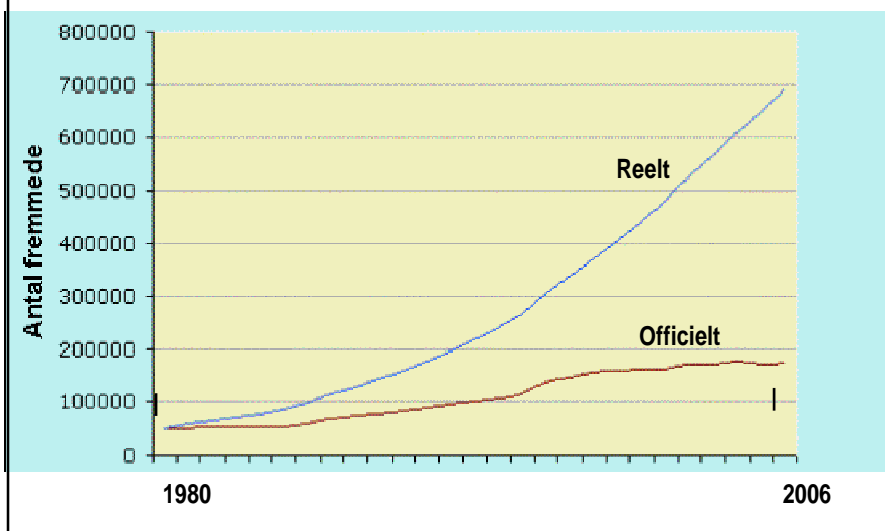
(der viser noget ganske andet)

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
912	7221	49469	49469	49469	26
425	2965	56690	59525	58958	25
579	2836	59655	65614	64989	24
16	2120	62491	71872	71188	23
1886	3864	64611	77692	76952	22
6011	8530	68475	85634	84818	21
7927	10810	77005	98872	97930	20
5104	7988	87815	115166	114069	19
3688	6636	95803	129312	128080	18
6084	8679	102439	142745	141386	17
6559	8929	111118	158996	157481	16
5698	10433	120047	176321	174642	15
7677	12076	130480	196091	194224	14
6355	10871	142556	218576	216494	13
6741	11852	153427	240919	238625	12
21829	26525	165279	265410	262882	11
9544	16205	191804	306531	303612	10
9339	14171	208009	338873	335646	9
4785	14359	222180	370696	367166	8
3265	15043	236539	404308	400458	7
-107	18312	251582	440319	436125	6
7992	19300	269894	481562	476976	5
-479	15468	289194	525905	520897	4
5943	12105	304662	568442	563028	3
-4110	10133	316767	609575	603769	2
790	10343	326900	650693	644496	1
		337243	694088	687477	0
			0,05	0,04	*)

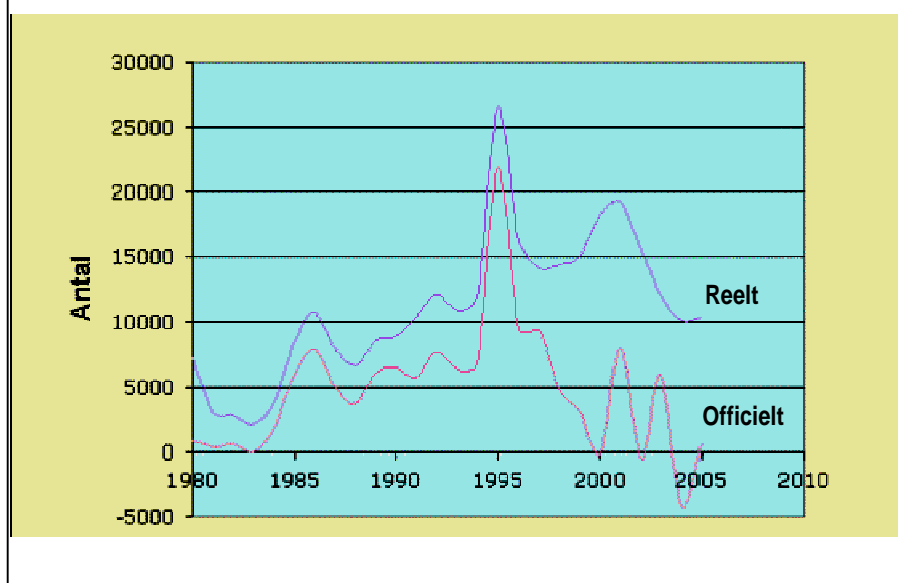
- (1) Officiel fremmedtilvækst ud over naturaliserede
 (2) Reel vækst i fremmedes antal til Danmark
 (3) Reelt antal fremmede uden nettotilvækst som følge af fødsler
 (4) Reelt antal fremmede med nettotilvækst som følge af fødsler (5 pct. pr. år)
 (5) Reelt antal fremmede med nettotilvækst som følge af fødsler (4 pct. pr. år)
 (6) Antal år

*) Nettotilvækstrate pr. år som følge af fødsler

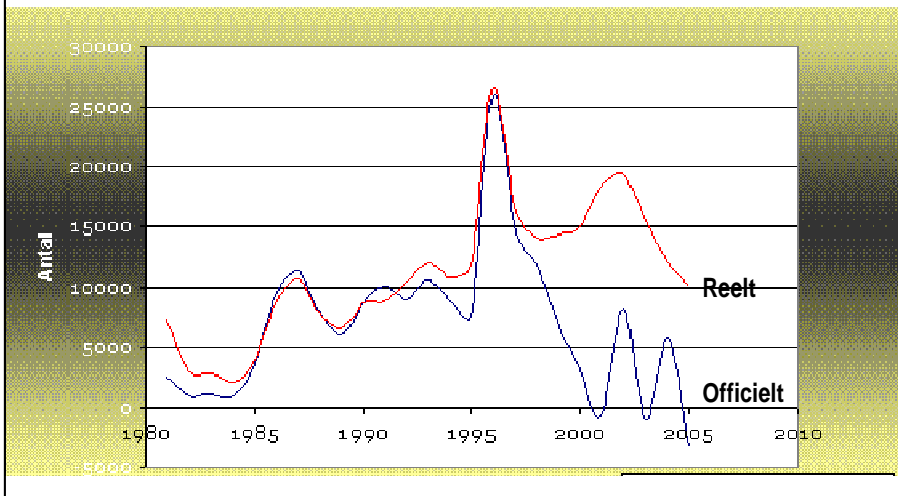
Udviklingen i antallet af fremmede, officielt og reelt

Årlig indvandring af fremmede, officielt og reelt

Årlig stigning i antal fremmede, ekskl. børnefødsler, officielt og reelt

Forudsætninger for beregningerne brugt af Information om Danmark

Fremmede stammer fra eller er børn af individer stammende fra områder uden for Vesteuropa, Nordamerika, Israel, Japan, Australien og New Zealand.

Det statistiske materiale i DS' Statistikbank indeholder ikke oplysninger om bl.a. naturalisationsantallene før 1979, hvorfor en korrektion for 1970'erne samlet resterer, og udgangsbestanden 49.469 fremmede i 1980 tages for givet.

Grafikken til venstre - og konsekvenserne

Vi bibringes det indtryk, at indvandringen af fremmede er nærmest ophørt. Dette er ingenlunde tilfældet, tværtimod, tilstrømningen øges. Jo længere tid der går desto større divergens mellem kurver i første diagram, der også viser afstanden mellem illusion og virkelighed.

(Opgørelse for 2005 på <http://www.lilliput-information.com/udl05/index.html>)

Det er specielt grotesk efter regeringen tiltrådte i 2001. Der var åbenbart stillet så meget i forventning, at løgnerne måtte gøres helt groteske for at dække over den virkelighedsskyndning, der nu må afbildes som afstanden mellem kurverne i andet diagram.

Det er meget tydeligt fra år 2000, også fordi det antal store antal her i landet selvfølgelig fører til mange flere ansøgninger om at blive optalt som dansk statsborger.

Man gjorde det ved bevidst at øge antallet af naturalisationer pr. år. Herved kamoufleredes indvandringen endog så meget, at antallet af fremmede faldt, samtidig med de altså strømmede ind i Danmark.

9. august 2005 meldte Jyllands-Posten, at nu var de fremmede begyndt at forlade Danmark - netto. Det var selvfølgelig rent vrøvl. Det blev rettet af en avis i New York, før JP fandt det værd at indrømme. Divergensen er tydeligt blevet ganske grotesk efter regeringen tiltrådte i 2001. Det ses tydeligt i tredje diagram.

Officielle oplysninger divergerer i det mindre format

Divergenserne fremkommer når man bruger henholdsvis Nyt fra DS (2) og

DS' Databanken (1). I Databanken er anført, at der forekommer afvigelser og unøjagtigheder.

Det vil konstateres, at mine filer samtidig afspejler denne divergens, idet årsopgørelsen bygger på Nyt fra DS og 25 års-forløbet via Databanken.

Den reelle vækst er bestemt her, som stigningen i antal fremmede plus antallet af tildelte statsborgerskaber til fremmede, men bygger på de nævnte grundmaterialer.

Kilderne 1 og 2 - 1/1 2006:

	(1)	(2)	Divergens
Antal naturalisationer af fremmede:	9953	9959	-6
Reel vækst i antallet af fremmede:	10343	9730	613
Officiel vækst i antal udlændinge:	790	171	619
Antal udenlandske statsborgere:	262521	262998	-477

Artiklens oplysninger kan ikke hentes andre steder i Danmark. Arbejdet hermed foregår under forudsætninger, som ingen i de politisk korrekte kadrer forestiller sig. Derfor ville et bidrag til den fortsatte produktion og offentliggørelse være velkomment på: Konto i Danske Bank, reg.nr. 3629, kontonr. 3629461213

Er "karikaturkrisen" god eller dårlig ?

Hvordan har danskerne oplevet den såkaldte "Muhammed-krise"? Ole Hasselbalch har skrevet en analyse, der er henvendt til et engelsksproget publikum. Her bringes oversættelsen af hans bud på, hvad der rører sig her

Af Ole Hasselbalch

Efter nogle ugers fuldstændigt vanvid i den islamiske verden - og efter sammenbruddet af det lykkelige verdensbillede, de fleste danskere ynder at holde sig til - rejser sig spørgsmålet: Hvad nu?

Eller spørgsmålet kunne omformuleres: Er det godt eller dårligt?

Naturligvis var det dårligt (atter) at se menneskesindets ufuldkommenhed legemliggjort af omkringfarende, højtråbende mennesker, der tydeligvis ikke anede, hvad de skrælede over. Det var latterligt at se en sådan opførsel udløst af et billede fra en grisefest med en person udklædt som gris.

Ellemann og Chamberlain

Det var også dårligt at se en agtet person som eks-udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen argumentere for en ny udgave af Baldwin/Chamberlain-"appeasement"-politikken for udglatning og føjelighed og opfordre en avisredaktør til at træde tilbage. Det turde være indlysende, at alene flere problemer ville opstå ved at følge rådet og dermed opmuntre banditterne.

Virkelig dårligt var det også at se danske firmaer og Dansk Industri viklet ind i noget, der stærkt ligner, hvad der hændte under 2. verdenskrig, hvor visse industridrivende snarere tog hensyn til egne lommer end til landets tarv.

Men karikaturkrisen var god ved at være en fortrinlig illustration af, hvad den vestlige verden rent faktisk er oppe imod.

Også i en anden henseende kan der drages sammenligninger med det besatte Danmark under 2. verdenskrig:

På grund af den nazistiske propaganda, censuren og den danske regerings illoyalitet mod eget folk (den forblev i

embedet trods besættelsen) havde almindelige mennesker ingen klar forståelse af situationen. Dog fulgte pludselige vredesudbrud, og den 29. august 1943 måtte regeringen gå af, da danskerne blev umulige at regere. Situationen ændrede sig dog ikke dramatisk til modstandsbevægelsens fordel før den dag, det blev klart, at nazisterne næste morgen ville påbegynde deportationer af danskeres jødiske naboer og venner til tyske koncentrationslejre. Fra det øjeblik stod det klart, hvad der foregik. Så natten over voksede modstandsbevægelsen, og der var næsten ingen jøder, nazisterne kunne pågribe.

Al kritik blev illegal

I årevis blev danskerne heller ikke informeret om naturen af den nuværende islamiske indvandring, endsige om dens ret forudsigelige følger på langt sigt. De få, der tog til orde, blev chikaneret, skræmt, krænket og endda truet på livet. Dagsordenen blev sat af en vellønnet lobby af humanitære organisationer, arm i arm med en skrupelløs yderste venstrefløj. Al opposition mod "ikke se - ikke høre - ikke tale"-politikken blev

automatisk stemplet som nazister, racister eller værre. Med egne øjne har forfatteren til disse linjer set tidligere medlemmer af modstandsbevægelsen fra 1940-1945 udsat for dette helvede af uanstændige beskyldninger og endda korporlige angreb. Således også set den yngste dansker, der nogensinde har været fængslet i en tysk koncentrationslejr, blive spyttet på, hånet og latterliggjort - fordi han i 80'erne og 90'erne påtog sig at bringe oplysninger om den pågående indvandring rundt til danske avisredaktører.

Alligevel blev denne kurér ved og fortsatte, indtil Internettet gjorde ham overflødig. Vigtig information om situationen blev også fordelt anonymt. Frivillige drog om aftenen rundt og lagde flyveblade med oplysninger i postkasserne. Nøgleoplysninger, indsamlet af velundrettede personer, blev kanaliseret ind i denne uofficielle informationstjeneste. Akademikerne og analytikerne bag denne informationsoffensiv var nødt til at hemmeligholde deres navne. For at beskytte dem i deres arbejde, stilling og privatliv måtte der træffes sikkerhedsmæssige forholdsregler på samme måde som planlagt i tilfælde af en sovjetisk besættelse (hvor det ville være nødvendigt at etablere et illegalt informationssystem).

Skønt det er svært at tro på, hændte alt dette faktisk i et af den fri verdens demokratier i den periode.

Snart enhver kan se det

Billedet ændredes bestemt i 2001. Grundet øjenåbneren 11. september indtoges en nøglestilling af Dansk Folkeparti, der ikke mindst blev dannet for at yde modstand mod indvandringspolitikken. Fra det tidspunkt blev det påtrængende for alle store politiske partier at

få ændret den politik, ligesom stop for uønsket immigration blev en uundgåelig del af deres programmer.

Dette bragte dog ingen væsentlig løsning. Selv om immigrationslovgivningen blev strammet, blev antallet af utilpassede muslimer stadig ved med at vokse. Det blev endda simpelthen ignoreret, da en fremtrædende demograf fra Københavns Universitet nyligt påviste, at nyttilvandrede muslimer vil udgøre flertallet inden dette århundredes udgang.

I denne udviklings kølvand er fulgt en stedse forøget kriminalitet. Når forøgelsens årsag vises med tørre tal, søges kendsgerningerne tilsløret og druknet i forhåbninger, at det hele vil forsvinde, hvis blot bestræbelser på "integration" gøres mere intensive.

På den politiske dagsorden levnes ingen plads til den kendsgerning, at den økonomiske byrde ved den nuværende udvikling vejer tungest på skuldrene af de mest udsatte danskere: de gamle, de syge og de fattige - eftersom det ikke længere er muligt at klemme mere ud af skatteyderne.

Al social sikkerhed var tidligere et statsanliggende. Faktisk var Danmark ét stort forsikringsselskab. Nu er forsikringsselskabet ved at bryde sammen, fordi gruppen af bidragmodtagere vok-

ser mere end gruppen af bidragsydere. Boligudgifterne er vokset ildevarslende - ikke mindst fordi hundredetusindvis af lejligheder under de sociale boligselskaber er blevet forbeholdt "nydanskere". For en ung, dansk familie i København er det blevet umuligt at opdrive en anstændig bolig.

Ny dagsorden på vej?

På grund af karraturkrisen har dog selv den mest uvidende og politisk mest ligeglade dansker nu et klart billede af, hvad sagen drejer sig om. Ydermere får han en uomgængelig demonstration af, at velfærd og velstand næppe bygges på religiøse skikke, raseri og middelalderlige ideer, der bringes ind i vort samfund fra Mellemøsten.

Derfor er emnet nu på dagsordenen overalt. Studenter, der normalt ikke interesserer sig for politik overhovedet; husmødre, der normalt er lænkede til illustreerede dameblade; og karrieremænd, der normalt ikke interesserer sig for andet end deres egne penge - alle diskuterer nu vigtigheden af demokratiet og de åbenlyse farer, der ligger deri, hvis Vesten giver sig.

Alt dette vil sandsynligvis sætte en ny politisk dagsorden. I det mindste har det smittet af på meningsmålingerne: Dansk Folkeparti, der ikke mindst dannedes i

modstand mod den hidtidige indvandringspolitik, har øget sin stemmeandel til næsten 18 pct. og er på nippet til at overhale Socialdemokraterne.

Dette ligner en tendens.

Dets søsterparti i Norge, Fremskridtspartiet, er eksempelvis nu oppe på 30 pct. i meningsmålingerne og næsten på højde med de norske socialdemokrater.

Det mest oplagte mål på den nye dagsorden vil være ikke blot at blive af med de bedrageriske mullaher, der udløste krisen, men også med alle de indtrængere, der ikke respekterer vor livsform men fremfører deres egne særlige livsvaner også i det offentlige rum, hvorved de griber ind i andre menneskers livsførelse.

Men hvem ved? Der hersker en udbredt følelse af vrede og skuffelse blandt danskerne.

De har fået en lektion i den såkaldte "taqiya" - ideen om, at "den rette tro" ikke blot må fremmes gennem overtalelse men med ethvert middel, der fører til det ønskede resultat.

Herunder indvandring i andre folks hjemlande og bedrag af indbyggerne indtil den endelige overtagelse.

Derfor kan det udmærket blive et offentligt fremsat krav, at muslimer, der ikke aktivt støtter dansk demokrati, vil være nødt til at forføje sig.

Efter nogle ugers fuldstændigt vandvid i den islamiske verden - og efter sammenbruddet af det lykkelige verdensbillede, de fleste danskere ynder at holde sig til - rejser sig spørgsmålet: Hvad nu? Eller spørgsmålet kunne omformuleres: Er det godt eller dårligt? Naturligvis var det dårligt at se (atter) menneskesindets ufuldkommenhed legemliggjort af omkringfarende, højtråbende mennesker, der tydeligvis ikke anede, hvad de skrælede over. Det var latterligt at se en sådan opførsel udløst af et billede fra en grisefest med en person udklædt som gris.

TV-reklame for indvandringsindustri

Den 14. april indledte de landsdækkende tv-kanaler en kampagne til fordel for afviste asylansøgere, som ikke vil rejse hjem.

De afvistes børn blev brugt som brækjern i kampagnen, som folketingsmedlem Søren Krarup med rette benævnte "følelssporno"

I hele resten af måneden blev kampagnen fulgt op hver eneste dag med langvarige indslag i stort set alle nyhedsudsendelser.

Formålet kan ingen være i tvivl om: De afviste asylansøgere skal have lov at blive i landet på samme vilkår, som de ville have haft, hvis deres asylansøgninger var blevet imødekommet.

Tv-kanalerne ønsker ganske enkelt at hjælpe indvandringsindustrien med at få mere gang i hjulene.

Den Danske Forening mener, at mennesker, som opholder sig i Dan-

mark, skal behandles ordentligt. Man skal imidlertid være opmærksom på, at forbedring af forholdene for afviste asylansøgere, som nægter at rejse hjem, automatisk vil medføre, at mange flere afviste asylansøgere vil nægte at rejse hjem, idet de med rette kan forvente, at de vil kunne få love at blive i landet under bedre betingelser.

Det er man fuldt bevidst om på tv-kanalerne. Det er øjensynligt kampagnens formål.

Det gælder derfor om at få gang i hjemsendelsen af de afviste asylansøgere. Der skal lægges diplomatisk og økonomisk pres på de lande, som ikke vil tage godt imod deres egne statsborgere. Det er fuldkommen urimeligt, at Danmark fortsat huset titusindvis af såkaldte flygtninge fra Balkan mange år efter, at krigen på Balkan sluttede.

Det skal i den forbindelse slås fast, at Danmark ikke har brug for noget integrationsministerium. Udlændinge, som ikke kan finde ud af at integrere sig selv i det danske samfund, har intet at gøre i Danmark. De bør derimod hjælpes videre til lande, hvor de kan tilpasse sig forholdene uden at skulle optræde som klienter i et integrationssystem.

Danmark har tvært imod brug for et hjemsendelsesministerium, som aktivt kan tage sig af at få hjemsendt såvel utilpassede imamer som flygtninge, der ikke længere har brug for asyl. Og så har vi brug for, at en institution som DR ikke blot interviewer folk, som taler før de tænker. DR har pligt til også at interviewe Den Danske Forening - en pligt som DR har forsømt i mere end 19 år.

H. V.

Blasfemi igen

Allerede under diskussionerne i slutningen af 2004 efter mordet i Holland på filmmanden Theo van Gogh kom der fra muhamedansk side også her landet stærke forslag eller krav frem om en væsentlig skærpelse eller brug af straffebestemmelser imod blasfemi (se Danskeren 2005 nr. 1 s. 2). Det samme kommer nu frem igen i forbindelse med sagen om muhamedtegningerne i Jyllands-Posten. Det retter sig denne gang øjensynlig mod hele Europa, i første række England. Dér var man netop i forbindelse med islamiske krav i færd med en revision af sine blasfemibestemmelser.

Meget taler for, at tegningssagen, der jo egentlig først tog fart flere måneder efter offentliggørelsen, i virkeligheden blot var en kærkommen anledning til at søsætte en velforberedt kampagne for en udvidelse af blasfemibestemmelserne i de kristne lande (jf. Asger Aamunds

artikel i Jyllands-Posten 10/3 2006).

Strengere blasfemi-love skulle beskytte islam mod ubehagelig kritik af dens brud på ellers almindelig anerkendte menneskeretsbestemmelser. Det man ønskede var et sidestykke til flere europæiske landes straffebestemmelser mod antijødiske skrivelser, holocaustbenægtelser etc., altså et system med drakoniske straffe over for selv temmelig tåbelige og ubeviste påstande, som alt muligt, muhamedanerne fandt krænkende, let lod sig henføre under, og som derfor kunne virke lammende på enhver kritik af islam og altså i virkeligheden i høj grad indsnævre den forfatningssikrede ytringsfrihed.

I England lykkedes det faktisk først i sidste øjeblik at sikre et flertal imod en sådan lov og sikre et mere tåleligt resultat. Det er imidlertid helt tydeligt, at islamisterne sigter mod lettere at nå en del af de-

res mål i EU, hvor flere større lande utvivlsomt er mere lydhyre over for kravene, bl.a. fordi de har en stor muslimsk befolkningsandel eller er meget afhængige af samhandel med og leverancer fra de muslimske lande. Det er vel også symptomatisk, at Danmark kun har fået en ret valen støtte fra EU i tegningskrisen.

Der er således god grund til at følge godt med i, hvordan denne blasfemi-offensiv udvikler sig. Så meget mere som vi i Danmark er temmelig uforberedte på dette område, da vi jo i mange år nærmest har anset blasfemi-bestemmelser for helt forældede og i praksis sat ud af kraft.

Vi er derfor nok svækket i vor vagtsomhed over for de tydelige bestræbelser fra muhamedanernes side på i praksis at underminere var grundlovssikrede ytringsfrihed ad denne vej.

S. D.

Muhamedanere her er den største krise

Af Sune Dalgård

Statsministeren har kaldt de voldsomme om end meget sene reaktioner i Islamien i månederne omkring årsskiftet 2005-06 på nogle tegninger i Jyllands-Posten af profeten Muhamed for vor største krise siden 2. verdenskrig. Det afhænger vel som så meget andet af øjnene, der ser, og hovedet, der tænker.

Opblæst affære

Den alvor, som i næsten alle kredse i Danmark er kommet til orde i anledning af de islamiske reaktioner, kan undre og forekomme helt ude af proportioner. De fleste af dem synes jo at være rene gras-sathandlinger af opfanatiserede og op-hidsede horder, der for det meste tole- res eller ligefrem handler på vegne af magthaverne i diktaturstater, hvor intet sker uden disses billigelse eller tilskyndelse.

Flagafbrændinger af forhadte fremmede flag er heller ikke noget nyt på de kanter, og at skænde og brænde Dannebrog har nok været en særlig nydelse for Muhameds horder. De fleste danskere ser vel i dag kun vort flag som det danske nationalsymbol og har mestendels glemt dets oprindelse.

Men det er jo et kristent korsflag og for muhamedanerne det værste af alt – et korsfarer-flag. Som det gamle engelske flag er Tempelherrenes røde kors på den hvide dug, er Dannebrog jo oprindelig Johanitterordenens hvide kors på den røde dug.

Det er for muhamedanerne et symbol på den forhadte vantro, kristne, vestlige verden, som det derfor er dem en særlig tilfredsstillelse at trampe på, hale gennem sølet og brænde af.

Nedbrænding af fremmede ambassader og generalkonsulater eller en endnu værre behandling af dem er heller ikke noget nyt i muhamedanske lande. USA har for adskillige år siden fået ambassader sprængt i luften med tab af hundredvis af menneskeliv. Men ethvert overgreb af den art strider naturligvis mod de simpleste grundregler for diplomatisk samkvem mellem stater og burde vel føre til øjeblikkelig afbrydelse af de diplomatiske forbindelser med de kræn-kende stater, hvis ikke deres regeringer

kan give meget overbevisende forklaringer på deres vilje og bestræbelser på at hindre sådanne udskejelser.

Organiseret handelsboykot har også mange fortilfælde, men sjældent de store virkninger.

Det er vanskeligt at se, hvilke ødelæggende skader alle "Muhamed-sagens" hysteriske udfoldelser i Islamien skulle have forvoldt Danmark. Ingen er døde eller taget som gidsler, de materielle tab er næppe store. Forhånelserne mod landet og dets flag falder vel mest tilbage på udøverne. Tabene for nogle større danske virksomheder var til at forudse, når disse vil drive handel med lande, der lægger religiøse eller ideologiske forudsætninger til grund herfor. De må så enten bære risikoen herved eller i stedet søge sig nogle andre handelspartnere, der lægger almindelige økonomi-

Tabene for nogle større danske virksomheder var til at forudse, når disse vil drive handel med lande, der lægger religiøse eller ideologiske forudsætninger til grund herfor. De må så enten bære risikoen herved eller i stedet søge sig nogle andre handelspartnere, der lægger almindelige økonomiske og praktiske synspunkter til grund. Ellers må de vel køre på pumperne?

ske og praktiske synspunkter til grund. For vort land betyder sagen ikke meget og skal i hvert fald ikke løses på bekostning af vor grundlov og vor ytringsfrihed eller ret til at bruge denne fuldt og helt, selv om det måtte "krænke" muhamedanerne nok så meget at vi gør det.

Hele den panik, sagen har fremkaldt også herhjemme, synes derfor at være helt uden mening eller i hvert fald aldeles ude af forhold til dens faktiske betydning. Men i andre henseender har den rigtignok været meget afslørende og for mange sikkert en "øjenåbner".

Renlivet afpresningsforsøg

For alle, der gider tænke sig om og har

blot en smule begreb om, hvad islam står for og sigter imod med alle de midler, den giver sine tilhængere, er det jo klart, at denne "sag" er brugt som et kærkomment hjælpemiddel til at afpresse det danske samfund – og endda gerne nogle flere end det – indrømmelser og særrettigheder, der ellers var lidt vanskelige eller tidkrævende at få.

Bagmænd og igangsættere var helt tydeligt nogle imamer og andre fremtrædende muhamedanske ledere, som danske myndigheder har været storsindede og naive nok til at give adgang til Danmark. På propagandafelttog til en række mellemøstlige muhamedanske lande har de med fremvisning af Jyllands-Postens tegninger og andre tegninger, som slet ikke var en del af dem, bl.a. en meget omtalt af profeten udstyret med grisetryne, som stammede fra

en sydfransk svineavlerfest, og med skildringer af danskernes skammelige behandling af de stakkels muslimer her i landet, har de på alle måder søgt at oppiske en hadstemning mod Danmark i hele den muhamedanske verden. Åbenbart med held, som det fremgår af den påfølgende voldsbølge i hele Islamien.

Sideløbende med volden i gaderne gik så de mere overordnede forsøg på at tvinge os i knæ, aftvinge os de ønskede indrømmelser og skræmme os fra nogensinde igen at krænke de ærekære muslimer eller stå fast imod deres krav. Denne del af aktionen havde flere former. Den mest omtalte har nok været den samlede optræden af en

lang række muhamedanske staters ambassadører her med krav om direkte forhandlinger med statsministeren, skønt deres sædvanlige partner dog alle steder er udenrigsministeren og hans ministerium. Statsministeren var heldigvis vaks nok til at afvise dette utvivlsomme forsøg på at presse ham til at krybe til korset, om end de påfølgende begivenheder nok fik ham til at søge at snakke mere imødekommende til de ophidsede muhameddyrkere, end godt var. Hertil bidrog vel nok også, at oppositionen efter en stunds borgfred ikke kunne dy sig for at slå lidt plat på sagen.

Der var længe heller ikke megen hjælp at hente udefra. Den kom endelig, da

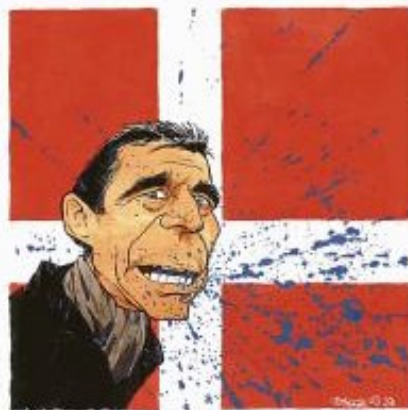
nogle udenlandske aviser ikke længere mente at burde forholde deres læsere direkte syn for sagn, men aftrykte en eller flere af de omstridte tegninger. For flere af de pågældende redaktører kostede det nu også en del mere end for deres danske kolleger, nemlig afskedigelse eller i muhamedanske lande fængsling med udsigt til lang fængselsstraf. Reaktionen fra USA, Storbritannien og flere europæiske landes regeringer var også noget tvetydige. Ej heller EU for slet ikke at tale om FN var til større hjælp - for sidstnævntes vedkommende ikke overraskende nærmest det modsatte. Så det var særdeles lærerigt. En anskuelserundervisning i, hvor stor hensyntagen eller frygt for islamisterne eller muslimerne i det hele taget, man dér allerede føler sig tryggest ved at udvise.

Så det hele viser nok, hvor meget nærmere afgrunden især Europa allerede er kommet.

Den naturlige modreaktion

Spørgsmålet, hvad vi ellers skulle have gjort, synes egentlig meget let at besvare. Stort set ingenting. Hvis Islamien ikke vil have noget med os at gøre på betingelser, der i hele Vesten er antaget som rimelige mellem civiliserede stater, burde vi vel simpelthen sige, at så kan det også være lige meget. Når vore ambassader m.v. afbrændes, var det rette svar vel at afbryde de diplomatiske forbindelser med de pågældende lande og bede dem hjemkalde deres diplomatiske

repræsentanter her. Samtidig burde vi standse al økonomisk bistand til alle disse lande. Det ville spare os for adskillige milliarder kroner hvert år, som kunne bruges langt bedre hjemme til at afhjælpe tydelige mangler i vort sundhedsvæsen, børne- og ældreomsorg, uddannelse og forskning osv. For tiden

Snakken om begivenhederne i Mellemøsten som vor største krise siden den 2. verdenskrig er snak uden synderligt hold i virkeligheden. Den virkelige største krise er de hundredtusinder af muhamedanere, vore politikere i de sidste adskillige årtier har lukket ind her i landet.

giver vi store bidrag endog til områder, hvis ledelse kræver Israel udslettet, og hvis gadepøbel også har krævet både os og Norge ligeledes udslettet.

Snakken om begivenhederne i Mellemøsten eller hele Islamien som vor

største krise siden den 2. verdenskrig er jo netop bare noget snak uden synderligt hold i virkeligheden. Den virkelige største krise er noget helt andet, nemlig de hundredtusinder af muhamedanere, vore politikere i de sidste adskillige årtier har lukket ind her i landet, og som nu selv eller som stumme redskaber for islamisterne udgør baggrunden for det, der sker nu. De kan bruges af imamer, islamister og muhamedanske landes regeringer som murbrækkere mod vor nationale sammenhængskraft og som stormstiger til overvindelse af vor modstandsevne, som det så tydeligt ses i vor vigen for deres krav om særrettigheder på stadig flere områder. Man kan måske nok samle en lille del af dem i såkaldt demokratiske bevægelser, men sådanne har nok overalt vist deres sande mangel på betydning, når det aktivistiske islamistiske element vandt tilstrækkelig styrke. Men kan man lulle os i ro med den slags falske udsigter, er det naturligvis kun en fordel for erobrerne.

Heroverfor er der kun én sikker holdning fremover: Sæt hælene i og stå fast! Giv ikke en tøddel af vor frihed og ret bort til disse fremmede, der er vore sande fjender.

Og gå i stedet i gang med at få så mange som muligt tilbage til de steder i Islamien, hvor de kommer fra og hører hjemme. Gerne med de mest rabiate og truende først. Det er, hvad vi kan og bør gøre for at sikre et frit og sikkert Danmark også for vore børnebørn og deres efterkommere.

Mogens Glistrup analyserer Muhamed

Profetballaden var en opvågning for mange danskere. Uffe Ellemann-Jensen belærte os om globaliseringen, at vi må begynde at forstå den verden, vi lever i. Men særligt én person forstod det hele meget længe før alle andre, og derfor blev han ført til skafottet. Vi skylder ham stor tak. Læs her Ole Gerstrøms let redigerede uddrag fra bogen "De Fremmede i Landet" af Mogens Glistrup, der fylder 80 år den 28. maj. Vi ønsker til lykke!

Af Mogens Glistrup

Den, der reelt dyrkes, er ikke Allah. For ham kender Koranen kun gennem Muhameds læresætninger. Derfor er det Muhamed, som er Muhamedanismens virkelige centrum. Som professor Jes P. Asmussen udtrykker det i sin bog Islam (Politikens Forlag, 2. udg. 1989): "Muslimer kan finde sig i angreb på Allah - der findes ateister og ateistiske publikationer og rationalistiske selskaber; men foragt for Muhammed vil selv i samfundets mest liberale dele fremkalde en fanatisme af glødende intensitet". Det er Sir Muhammed Igbals ord. Han, der i "Evhighedens bog" fra 1932 ligeud

sagde: "Du kan fornægte Gud, men ikke Profeten!" Og det er sande ord, som vesterlændingene alt for ofte negligerer eller ikke fuldt ud fatter.

Religion - privat her, ikke der ...

Muslimerne har et begreb, der hedder *isma* og betegner Profetens fuldstændige frihed for alle moralske fejl. Hvordan kunne han ellers være de troendes sædelige forbillede og autoritet? "Han måtte være syndfri, for ellers ville Gud have gjort synden til pligt", skrev en ægyptisk muslim i 1800-tallet. "Hvis du ikke havde været", hedder det i den religiøse overlevering, "så havde jeg ikke skabt himlene". Det er store ord, men i en

from muslims øjne ikke for store. Profetens navn og rygte er af en sådan art, at intet kan kompromittere ham.

I islamteologien den dag i dag er det derfor en (døds)synd at komme med noget som helst tilføjende eller korrigerende rettelse til, hvad der stammer fra Muhamed. Også det, vi ville kalde (historie)videnskabelig kildekritik, er udelukket. På flaget for Islam (samt for Mekkas og Muhameds land, verdens største olieproducent Saudi-Arabien) findes mindelsen om den store hærfører Muhamed i form af et sværd. Ovenover står den trosbekendelse, som muhamedaneren har fremført mindst fem gange hver dag gennem hele sit liv: "Allah il

Allah. Muhamed fas ul Allahi". (Der er ingen anden Gud end Allah, og Muhamed er Hans Profet). Intet under, at for den jævne mand står Muhamed mere centralt, end for eksempel Kristus gør i Kristendommen. På vesterlandsk er det derfor stort set falsk varebetegnelse at tale om en muslimsk Islam-religion. Ideologien karakteriseres mere præcist som bekvemmelighedsdagligdagslevere regler for beduinrigsmanden Muhamed i den haremslusstand, hvor han levede for 1370 år siden.

I de seneste århundreder er kristendommen udvandet. Så det nu er et alment syn i Danmark, at religion er en privatsag. Derimod vil udsagnet "Islam er en privatsag" fortsat ikke have nogen mening i muhamedanismen. Hos dem er det absurd nonsens med adskillelsen af religion og det timelige hverdagstrivielle samfund. De læner sig ikke tilbage og siger, at enhver bliver salig i sin tro, og at det står enhver frit for at være kristen eller muslim. At forny Islam ved tiltag af den art vil føre ud i muhamedanismens undergang. Det vil resultere i et stadigt pres og debatter om bestandig at skulle ændre endnu mere muslimsk identitet for at følge med tiden. Svagheden og svigten er den sikre vej til tilbagegang, der i sig bærer kimen til tomme og tommere moskeer.

Dumriandanskerne

I deres skråsikre overbevisning om eget bedreværd nærer korandisciplene foragt for de slappe dumriandanskere. Vor ligegyldighed til hverdag overfor Vorherre bestyrker dem i, at vi ikke fortjener at bevare livet. At vi uegennyttigt overvælder dem med store gaver, overbeviser dem om, at de ved at gøre sig vanskelige med vold, sultestrejker, gråselvmedlidenhedsscener o. s. v., kan tilrane sig meget mere. Det er i de lys, man skal betragte hændelser som palæstinenserindmarchen i Enghave Kirke 1. september 1991 og jugoslavmuhamedanernes nægtelse af at flytte ind på Avnstrup Asylcenter i april 1993. Efter et par måneders Danmarksophold siger Sudandistriktpræsten Benson Joel til Kristeligt Dagblad 23. april 1991:

"Når danskerne taler om dialog mellem islam og kristendom, aner de ikke, hvad de snakker om. Den islamiske fundamentalisme er som et kræftsår, der breder sig. Der er et uoverstigeligt gab mellem de to religioner. De, der snakker om frihed og tolerance, glemmer, at disse begreber betyder noget helt andet i muslimsk sammenhæng. Prøv at se hvor meget frihed der gælder i de muslimske lande. Danskerne risikerer at

blive rendt overende af de muslimske fundamentalister: I er så valne og slappe og overmåde tolerante, og derfor har I ikke noget forsvar over for de kræfter, der lukkes ind. Præsterne i moskeerne ophidser muslimerne til at overfalde de kristne, ofte med dødelig udgang".

Muhamedanerne er falskspillere, hvis de omtaler deres fortroppers indtrængen i Danmark, som var det bare en variant af Bernhard Severin Ingemanns og Johannes Møllehaves gudskyndelse. Vor Jesus var en vagabonderende, arbejdsløs tømrersvend. Han ville vende den anden

Derfor er islam totalitär: "At forny Islam (...) vil føre ud i muhamedanismens undergang. Det vil resultere i et stadigt pres og debatter om bestandig at skulle ændre endnu mere muslimsk identitet for at følge med tiden. Svagheden og svigten er den sikre vej til tilbagegang, der i sig bærer kimen til tommere og tommere moskeer" skriver Mogens Glistrup

kind til, når nogen førte sig voldeligt frem. Hans liv kulminerede den palmesøndag, da han på et æsels ryg red ind i Jerusalem for at blive korsfæstet. Deres Muhamed red fulgt af en kæmpeskare 600 år senere ind i Mekka på en kamel for at blive Arabiens eneherker. Ud over at være statsregent var han en grusom krigsgeneral med strengdisciplinkrav og højesteretsenedommer, som praktiserede øje for øje og tand for tand. Og bestemt ikke barmhjertighedskriteri-

et: "Elsk din fjende". Blaise Pascal skrev herom: "Muhamed grundlagde et herredømme ved at myrde. Kristus ved at lade sig myrde".

Det er torskedumt at opfatte dette anderledes end helt bogstaveligt. Altså at vi står overfor en overmåde stærk aggressionsideologi: Alt fortidigt - herunder kristendommen - er i det højeste noget ufuldkomment. Alt fremtidigt har nøje at indpasse sig efter Muhameds forskrifter. Kun den omstændighed, at muhamedanismen er så ny blandt liv- og dødemnerne i Danmark, kan undskylde Elisabeth Arnoldernes reduktion af den til en akademikersalonkonversation om teologispidsfindigheder.

Ikke religion men kadre

Blot ved at studere bjergprædikenen og koranen i sammenlæsning vil selv en Arne Melchior erkende, at helhedsbilledet er vidt forskelligt af Allah og de kristnes Gud. Islams målsætning er erobring af Verdensherredømmet. Også den del, vi kalder verdslig.

Når muslimerne overtager magten i et land, berøves ikke-koranbekendere adgang til indflydelsesposter. Selvsagt har de aldersstegte skrifter fra primitive, fremmede samfund, biblen og koranen, det til fælles, at mangt og meget er aldeles uplausibelt for nudanskerne. Men det 20. århundredes kirkefolk er så tolerante og selvbegrænsende, at tillidsfuldt fællesskab er praktiserbart mellem de erklærede kristne og de andre danske. I den milliardstærke muhamedanermenighed findes derimod den dag i dag, så fanatiske bogstavtroende (fundamentalistiske) indslag om reguleringer af dagligdagens adfærdsnormer, at et styrkefyldt muhamedanerislæt vil ulykkeliggøre de danskes fremtidsliv.

De blåøjede 1968-naivister vil nok endnu en stund postulere, at de muhamedanske ikke er nær så slemme, som Dansk Ydre Mission. Også i denne omgang får de bratte opvågninger fra deres sommerfuglestøvstroskyldighed, når de opnår syn for sagn for, at muhamedanismen ikke er nogen religion, men en militant aggressiv kadre.

Men selvfølgelig er der ikke inden for denne bogs rammer plads til ud i alle detaljer at dokumentere den erkendelse, jeg er nået til af muhamedanismens virkelige indhold. Vil nogen have flere enkeltheder, er en givtig nutidig bog *"De I' Islam en général et du monde moderne en particulier"* (1991). Forfatteren Jean Claude Barreau var leder af den franske stats indvandrerkontor. Men muhamedanerne sørgede for, at bogen kom til at koste ham hans levebrød.

Islamismen: "Når Gud bliver et uhyre"

Oftentimes høres den bemærkning, at "de er ikke alle sammen sådan". Derfor var det vel nærliggende at spørge: "Hvordan er det så, at de ikke er?" Den amerikansk-arabiske psykiater Wafa Sultan er mere end klædt på til at svare og leverer en både tankevækkende og kuldegysende karakteristik af islamismens krigsideologi

Under overskriften "Når Gud bliver et uhyre" bragte Jyllands-Posten 7/5 2006 et interview ved kulturredaktør Flemming Rose med den kvindelige syriske – og arabisk-amerikanske - psykiater Wafa Sultan. Nedenfor følger et uddrag: "Muslimer må spørge sig selv, hvad de kan gøre for menneskeheden, før de kræver, at menneskeheden respekterer dem", sagde hun i sin optræden på al-Jazeera.

"I vores lande er religion den eneste kilde til uddannelse, og det er den eneste kilde, som terroristen drikker af, indtil hans tørst bliver slukket. Han er ikke født som terrorist, og han bliver ikke terrorist fra den ene dag til den anden. Den islamiske lære er med til at forme hans ideologi.

Det er den lære, der fordrejer hovedet på terroristen og dræber hans menneskelighed. Det er ikke terroristen, der fordrejer den religiøse lære og misforstår den, som nogle uvidende mennesker påstår", tilføjede hun.

Wafa Sultan er forfatter til to bøger, og hun sidder i øjeblikket og skriver på en tredje, der har arbejdstitlen *Den undvegne fange: Når Gud bliver et uhyre*.

Hun mener, at muslimer er blevet offer for deres gudebillede, at gudebilledet i islam er et uhyre, og at selvmordsterroreter inderliggør dette billede. "Det er ikke taget ud af min fantasi. Jeg gennemgår Koranen ord for ord for at vise dens gudebillede. Hvis man vil forstå muslimeres mentalitet, må man forstå deres gud".

Betyder det, at du ikke accepterer skellet mellem moderate og radikale muslimer - et skel, der er forudsætning for meget af den aktuelle debat om islam?

"Det er et falsk skel. Det afhænger af, hvordan du definerer forskellen på radikale muslimer, dem, der begår terror og støtter terror, og så moderate. Man kan beskrive forskellen i fire kategorier. Hvis vi nøjes med at kalde dem, der sprænger sig selv i luften, for radikale, så er der ganske få terrorister blandt

muslimer. Hvis vi derpå udvider gruppen af radikale til at omfatte både dem, der sprænger sig selv i luften, og dem, der støtter dem, så er der tale om en betydeligt større gruppe. Hvis vi dernæst ser på disse to grupper plus alle dem, der er tavse, alle dem, der ikke protesterer mod terror, så er vi måske oppe på 70 procent. Og hvis vi endelig tager disse tre grupper samt dem, der ikke ønsker at reformere islam, det ideologiske grundlag for terrorisme, så er vi tæt på 100 procent.

I den forstand giver det ikke mening at tale om moderate over for radikale. Der er behov for en gennemgribende reformation af muslimeres måde at tænke om sig selv og verden på. Det er det, jeg arbejder for."

Ebbe Vig

Se også:

www.informationomdanmark.dk

Tro blot på sten men kast ikke efter mig

Nedenfor følger uddrag af det herover omtalte interview, der blev bragt i *al-Jazeera*-tv-stationen 21/2 2006, og som - velsagtens ikke ganske uforståeligt - vakte en del international opmærksomhed. Uddraget, der rummer en ordveksling med den efter muslimsk norm retslærde dr. Ibrahim Al-Khouli, kan læses, ses og høres på hjemmesiden www.memritv.org og lyder således:

Wafa Sultan: Sammenstøddet, vi er vidner til verden over, er ikke et sammenstød mellem religioner eller civilisationer. Det er et sammenstød mellem to modpoler, mellem to tidsaldrer. Det er et sammenstød mellem en mentalitet, der hører hjemme i middelalderen, og en anden mentalitet, der hører hjemme i det 21. århundrede. Det

er et sammenstød mellem civilisation og tilbageslåenhed, mellem det civiliserede og det primitive, mellem barbari og rationalitet. Det er et sammenstød mellem frihed og undertrykkelse, mellem demokrati og diktatur. Den er et sammenstød mellem menneskerettigheder på den ene

side og krænkelse af disse rettigheder på den anden side. Det er et sammenstød mellem dem, der behandler kvinder som dyr, og dem, der behandler dem som mennesker. Hvad vi i dag ser, er ikke et sammenstød mellem civilisationer. Civilisationer støder ikke sammen men konkurrerer.

(...)

Studievært: Jeg forstår af Deres ord, at det, der sker i dag, er et sammenstød mellem vestens kultur og muslimernes tilbageslåenhed og uvidenhed?

Wafa Sultan: Ja, det er det, jeg mener. (...)

Studievært: Hvem fremkom med begrebet om sammenstød mellem civilisationer? Var det ikke Samuel Huntington? Det var ikke Bin Laden. Jeg ville gerne

Wafa Sultan (til venstre) i en skarp TV-debat med dr. Ibrahim Al-Khouli (til højre) i et program på al-Jazeera-stationen i Qatar

have dem til at kommentere det, om jeg må bede ...

Wafa Sultan: Muslimerne begyndte at bruge dette udtryk. Muslimerne indledte civilisationernes sammenstød. Islams profet sagde: "Jeg er blevet befalet at bekæmpe et folk, indtil det tror på Allah og hans budbringer". Når muslimerne inddelte folk i muslimer og ikke-muslimer og kaldte til kamp mod andre, indtil de tror på det samme, som de selv tror på, så startede de dette sammenstød og begyndte denne krig. For at stoppe denne krig, må de genoverveje deres islamiske bøger og hele lære, som er fyldt op med opfordringer til *takfir* – kamp mod de vantro.

Min kollega siger, at han aldrig fornærmer andre menneskers tro. Men hvilken civilisation på denne jord giver ham lov til at kalde andre folk noget, de ikke selv har valgt at kalde sig? Snart kalder han dem *al-Dhimma* (= ikke muslimer, red.), snart "bogens folk", snart kalder han dem aber og svin, eller han kalder de kristne "dem, der påkalder sig Allahs vrede".

Hvem har fortalt dig, at de er "bogens folk"? De er ikke én bogs folk – de er mange bøgernes folk. Alle de nyttige videnskabelige bøger, vi har i dag, er deres og er frugten af deres fri og skabende tænkning. Hvad berettiger dig til at kalde dem "dem, der påkalder sig Allahs vrede", eller "dem, der er på vild-

veje", og så komme her og sige, at din religion byder dig at afstå fra at fornærme andre menneskers tro? Jeg er ikke kisten, ikke muslim, ikke jøde. Jeg er et verdsligt menneske. Jeg tror ikke på det overnaturlige, men jeg respekterer andres ret til at gøre det.

Dr. Ibrahim Al-Khouli: Er du en kætter?

Wafa Sultan: Du kan sige, hvad du har lyst til. Jeg er et verdsligt menneske, og jeg tror ikke på det overnaturlige ...

Dr. Ibrahim Al-Khouli: Hvis du er en kætter, er der ikke nogen mening i at tage til genmæle imod dig, eftersom du har bespottet islam, profeten og koranen.

Wafa Sultan: Det er personlige anliggender, som ikke vedkommer dig (...)

Wafa Sultan: Min bror, du kan tro på sten, så længe du ikke kaster dem efter mig. Du er fri til at tilbede lige det, du vil, men andre menneskers tro angår ik-

ke dig, hvad enten de tror, at Messias er Gud, søn af Maria, eller at Satan er Gud, søn af Maria. Lad dog folk have deres tro.

Wafa Sultan: Jøderne er kommet fra holocaust-tragedien og har aftunget verden respekt med deres viden, ikke med deres terror, med deres arbejde, ikke deres råben og skrigen.

Menneskeheden skylder jødiske videnskabsfolk tak for de fleste videnskabelige opdagelser fra det 19. og det 20. århundrede. 15 millioner mennesker, spredt Verden over, forenede sig og vandt deres rettigheder gennem deres arbejde og deres viden.

Vi har ikke set en eneste jøde sprænge sig selv i luften i en tysk restaurant. Vi har ikke set en eneste jøde ødelægge en kirke. Vi har ikke set en eneste jøde protestere ved at slå andre mennesker ihjel.

Muslimerne har lavet tre Buddha-statuer om til murbrokker. Vi har ikke set en eneste buddhist nedbrænde en moské, dræbe en muslim eller nedbrænde en ambassade.

Kun muslimer forsvarer deres tro ved at nedbrænde kirker, slå mennesker ihjel og ødelægge ambassader. Denne vej vil ikke bringe nogen som helst resultater. Muslimerne må spørge dem selv, hvad de kan gøre for menneskeheden, før de forlanger, at menneskeheden respekterer dem.

Det multikulturelle - en forvrøvlet utopi

Hvad ville der mon ske, hvis jeg og en gruppe ligesindede startede en ny religiøs baseret livsform i overmorgen og krævede den respekteret? Synkretisme (*forsøg på kombination af forskellige trosretninger på en sådan måde, at deres forskellighed opløses - red.*) og kreolisering (= *kulturofblanding - red.*) er moderne, så udvalgte medlemmer i min nye religion får åbenbaringer fra dørhåndtag, hvorfor vi nægter at røre ved disse genstande. Det besværliggør kulturligvis livet for os og dem, der ønsker at respektere vort livssyn.

Netop fordi der er forskel på folk, mæler vi en lilla trekant på næsen. Alle vore børn skal have indskåret forældrenes ideologi i deres krop, så vi napper et fingerled af. Barnets ret til ikke at blive udsat for vold og overgreb ser vi stort på, for her gælder noget større, nemlig respekt for kultur (...)

Spørgsmålet er selvfølgelig, om gammel kultur har mere ret i et samfund end ny konstrueret tribalisme? Og ikke

mindst hvordan man øver retfærdighed, hvis der skal etableres særlige rettigheder for udvalgte grupper.

Skal frivilligt tilvandrede gruppers medbragte kultur med anderledes normer og værdier have vægt i sig selv, eller blot når de bliver mange nok? Indretter muslimer deres opfattelse af sharias overherredømme efter flertallet, eller må Allah, uligestillingen og religionsfriheden bøje sig, til et flertal på 51 procent er opnået?

Særlige love gældende kun for en bestemt gruppe vil selvfølgelig give en masse bøvl, når individer fra en kategori har rets-tvistigheder med en person, hvorom andre love gælder. Islam-eksperten lektor Jørgen Bæk Simonsen foreslog på en konference i efteråret på Københavns Universitet, at da det jo havde vist sig, at visse herboende muslimer alligevel ikke ville overholde dansk lov, kunne samfundet lige så godt indføre parallelsystemer på visse områder. Forestil dig en drabssag eller skilsmisse

hvor den anklagede konverterer under domshandlingen. Hvilke regler skal nu gælde ?

Tilhængerne af et multikulturelt samfund overser, at kultur også er måden, man forvalter uenigheder på. Se blot på ambassadeafbrændingerne. Kultur er også valgsystemer, grundlag for beslutningsret, forhold til andre folkeslag, vurderingskriterier for godt/skidt og ikke mindst forestillinger om menneskets natur og meningen med livet.

Den amerikanske menneskerettighedsforsker Ann E. Mayer (1995) har beskrevet, hvorledes muslimske kommentarer og korrektioner til menneskerettigheder altid går ud på at nedskære og formindske de rettigheder, FN har sat op. Det ser man bl.a. i muslimske organisationers regler om menneskeret, f.eks. Kairo-deklarationen. Så jeg spørger: Er vi Allahs tjenere eller hvad?

Kirsten Damgaard, kulturpsykolog
i dagbladet Information
18/02 2006

Hvorfor gik Clinton mod tegningerne?

Af Ole Gerstrøm

Under profetballaden var Bill Clinton på den respektfulde side. På en konference i Qatar fordømte han de danske tegninger som totalt skandaløse, og nævnte slet ikke de efterhånden gammeldags begreber som ytrings- og pressefrihed.

Hvad er mon Bill Clintons bevæggrunde?

For nylig udførte han lobby-virksomhed for, at det af Dubais regering ejede Dubai Ports World, kunne overtage driften af en række havne i USA. Ved den lejlighed priste han Dubai som et oplyst land. Clinton er jævnligt i Dubai, hvor han holder foredrag til en pris af 300.000 dollars stykket.

Måske er det ikke frihedsidealene alene, der driver den tidligere præsident.

Tilsvarende var tidligere præsident George Bush sr. i Kuwait efter den første Golfkrig, hvor man syntes så godt om hans foredrag, at man betalte ham en million dollars for ulejligheden.

I august 2002 var en delegation fra USAs kongres i Saudi Arabien. Under besøget spurgte det republikanske kongresmedlem Mike Rogers den amerikanske ambassadør i Saudi Robert Jordan, om han ville være den første ambassadør, som efter at have udstået sin ambassadørtjeneste IKKE ville

lade sig ansætte af saudierne. Dette ville ambassadøren ikke love.

I 2003 lod Jordan sig ansætte af den Saudiske kongefamilie, og blev herved en nyt medlem af den lange liste af forhenværende ambassadører og embedsmænd, som arbejder direkte og indirekte for det wahabistiske Saudi Arabien.

Det ville reelt være sensationelt, hvis højtstående amerikanske embedsmænd i Mellemøsten IKKE lader sig forgylde af Saudierne og andre formørkede despoter. Washington formelig vrimler med sådanne personer. I særdeleshed i tænke-tanke der har med Mellemøsten at gøre - som for eksempel The Middle East Institute, som er finansieret af sau-

dierne. Forhenværende ambassadør i Saudi Arabien Wyche Fowler leder instituttet. Edward Walker, præsident for instituttet, var ambassadør i Israel, Ægypten og De Forende Arabiske Emirater. Forhenværende ambassadør i

gere udenrigsminister Madeleine Albright fra "The Albright Group" har udført lobby-arbejde for Dubais herskere. Den tidligere saudiske ambassadør i Washington Prins Bandar bin Sultan blev for nogle år siden citeret i Washington Post "Hvis rygten går, at saudierne tager sig af deres venner, når de forlader embedet, ville du blive forbavset over, hvor meget bedre venner du har, når de netop indtræder i embedet."

Hvad angår Europa, skriver skriver Bat Ye'or i "Eurabia, The Euro-Arab Axis":

"De arabiske lande bidrog med store summer til universiteter, centre for islamiske studier, internationale kommunikationsagenturer, private og regeringsorganisationer, for at vinde verdensopinionen."

Ja, oliepengene flyder og smører godt. Og når vi i den danske debat møder fortalere for det muslimske mørkevælde, må vi nok formode, at heller ikke her er alt så pænt, som det ser ud til at være. Og vi tillader os at antage,

at danske tidligere ambassadører og udenrigsministre ikke er gjort af bedre stof end de amerikanske.

Kilder:

<http://www.timesonline.co.uk/article/0,,13509-2017195,00.html>

<http://jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/010584.php>

<http://www.nydailynews.com/news/gossip/story/396116p-335756c.html>

<http://www.sfgate.com/cgi-bin/article.cgi?file=/chronicle/archive/2006/02/12/>

[INGHIH5NF51.DTL&type=printable](http://www.inghih5nf51.dtl&type=printable)
Bat Ye'or: "Eurabia, the Euro-Arab Axis", side 154

Emiraterne og assisterende udenrigsminister for Nær-Østen David Mack er instituttets vicepræsident. Også ansat ved instituttet er Richard Parker, forhenværende ambassadør i Algeriet, Libanon og Marocco og Michael Sterner, som er forhenværende ambassadør i Emiraterne. Chas. Freeman Jr., en anden tidligere ambassadør i det arabiske kongerige, er præsident for det Saudi-støttede Middle East Policy Council. Tidligere ambassadør Walter Cutler leder det Saudi-støttede Meridian International Center.

USAs tidligere udenrigsminister James A. Baker III, driver konsulentforretning med kontorer i Riyadh og Dubai. Tidli-

Forskning og kreativitet - eller naivitet

Fire danske universiteter har oprettet bederum. Forventer de, at det fremmer kritisk tænkning og kreativitet?

Af Harry Vinter

"Syddansk Universitet har som det fjerde universitet i Danmark oprettet et bederum, hvor studerende fra alle trosretninger kan dyrke deres tro. På Københavns Universitet findes der i forvejen bederum på Panum Institutet, og et nyt bederum er etableret på Københavns Universitet Amager. Også Roskilde Universitetscenter har et bederum, mens Århus Universitet har et stille rum".

Sådan meddelte Københavns Universi-

tets hjemmeside d. 19. april med dagbladet Information som kilde.

Det er en bemærkelsesværdig udvikling, at den irrationelle tro nu vender tilbage til universiteterne, efter at den vestlige verden i løbet af de sidste par hundrede år har frembragt store videnskabelige landvindinger med tilhørende velstandsudvikling, netop i takt med, at den rationelle videnskab fortrængte troen fra universitetsverdenen.

Nobelprisen som målestok

Universiteterne må formodes at have en forventning om, at bederum vil virke fremmende på den kritiske tænkning og naturvidenskabelig kreativitet, som regeringen og alle politiske partier er enige om, at der skal sættes på, hvis Danmark skal kunne klare sig i den fremtidige konkurrence på det globale marked.

Det er vanskeligt at efterprøve lødigheden af denne forventning i praksis, men én målestok har vi i form af de Nobelpriser, som i årenes løb er blevet tildelt videnskabsfolk indenfor naturvidenskaberne fysik, kemi og medicin.

Vi kan præcist undersøge, i hvilket omfang priserne er tildelt videnskabsfolk fra henholdsvis sekulariserede lande og lande præget af religiøs tænkning.

Til den brug har vi land for land optalt antallet af Nobelpristildelinger indenfor fysik, kemi og medicin.

Da landene har vidt forskellige indbyggerantal, har vi dernæst udregnet antallet af tildelte Nobelpriser pr. 1 million indbyggere.

I hostående tabel er alle lande, som har modtaget Nobelpriser indenfor naturvidenskab, opstillet i rækkefølge efter antallet af tildelinger pr. 1 million indbyggere.

Klar konklusion

Schweiz ses at have scoret hele 2,714 priser pr. 1 million indbyggere, og Danmark kommer ind på en flot andenplads.

Toppen er helt og aldeles domineret af de sekulariserede vesteuropæiske lande og af de lande, som almindeligvis henregnes til den vestlige kulturkreds.

Verdens stærkt religiøse lande, som lægger vægt på indretning af bederum og inddragelse af religion i alle tilværelsens anliggender, glimrer ved deres fravær.

Det gælder også de velstående olieproducerende lande, som ellers er i besid-

delse af de økonomiske ressourcer, som er nødvendige til udøvelse af naturvidenskabelig forskning.

Man skal ikke overfortolke en opgørelse som ovenstående, men den giver ikke desto mindre et fingerpeg om, hvorvidt samfund præget af sekularisering eller samfund præget af bederum er de bedste egnede til at skabe de naturvidenskabelige resultater, som alle anser for nødvendige forudsætninger for den fremtidige velstandsudvikling.

Der er ingen belæg for en antagelse om, at bederum virker fremmende på den kritiske tænkning og kreativitet, som er al forsknings forudsætning.

Tvært imod.

Kilder:

<http://www.answers.com/topic/nobel-laureates-by-country>

http://www.unfpa.org/swp/2005/pdf/en_swp05.pdf

Kun op eller ned

De og jeg får besked på, at vi er nødt til at vælge mellem venstre og højre, men efter min mening er der slet intet, der hedder sådan. Der er kun op eller ned: Op til menneskets oldgamle drøm om den størst mulige individuelle frihed i fodslag med orden – eller ned til totalitarismens myretue. Uanset oprigtighed og humanitære bevæggrunde hos dem, der vil ofre frihed for sikkerhed – så er de slået ind på det skråplan for nedadgående. Plutarch advarede om, at de virkelige ødelæggere af folkets friheder er dem, der strør om sig med gaver og tilskud.

Ronald Reagan
(1911-2004),
USAs 40. præsident

Nobelpristagere pr. land

(1)	(2)	(3)	(4)
Schweiz	19	7	2,714
Danmark	9	5	1,800
Østrig	8	8	1,000
Holland	15	16	0,938
Tyskland	73	83	0,880
New Zealand	3	4	0,750
Ungarn	7	10	0,700
Sverige	6	9	0,667
Storbritannien	36	59	0,610
Australien	9	20	0,450
USA	120	298	0,403
Belgien	4	10	0,400
Finland	2	5	0,400
Israel	2	6	0,333
Tjekkiet	3	10	0,300
Canada	9	32	0,281
Bosnien	1	4	0,250
Irland	1	4	0,250
Frankrig	14	60	0,233
Kroatien	1	5	0,200
Norge	1	5	0,200
Italien	11	58	0,190
Portugal	1	10	0,100
Rusland	13	143	0,091
Taiwan	2	23	0,087
Argentina	3	38	0,079
Polen	3	38	0,079
Japan	9	128	0,070
Sydafrika	3	47	0,064
Rumænien	1	21	0,048
Spanien	2	43	0,047
Egypten	1	74	0,014
Mexico	1	107	0,009
Pakistan	1	158	0,006
Kina	4	1315	0,003
Indien	3	1100	0,003

(1) Land

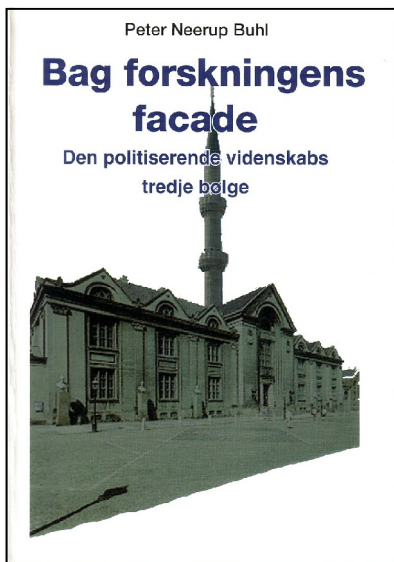
(2) Antal priser

(3) Indbyggertal (mio.)

(4) Priser / 1 mio. indbyggere

Peter Neerup Buhls nye bog kan bestilles - se annoncen på næste side ...

I 1930'erne og 40'erne blev samfundsudviklingen præget af kommunismens og nazismens "videnskabelige" tilgangsvinkel på politiske

70,- kr.

problemer, fra de progressive eksperter "kulturkamp" til racehygiejne blandt såvel socialdemokrater som nazister, fra "videnskabelig marxisme" til "racelære". Begge hævdede at være videnskabeligt legitimeret af objektiv erkendelse.

I 1960'erne og 70'erne opstod marxismen i en ny form, der antog mange skikkelser og sivede ind ad sprækkerne i de fleste akademiske discipliner. Fra 1990'erne kunne næste generation af politiserende akademikere høste frugterne af 68-generationens værk. Marxismen havde gennem 80'erne umærkeligt transformeret sig til menneskerettighedstænkning, hvor utopien var intakt, men dens begreber iklædt andre ord. Nu havde alverden "ret" til lighed på lige fod overalt.

Indvandrerne overtog proletariatets rolle. Som marxismens påstand var, at kun en fuldstændig ændring af vort sociale system kan skabe menneskeværdige samfundsbetingelser, er det nu kun en omkalfatring af nationalstaterne og menneskerettighedernes magtovertagelse, der er eneste acceptable mål. En hær af såkaldte eksperter arbejder på at underbygge dette syn med deres "forskning".

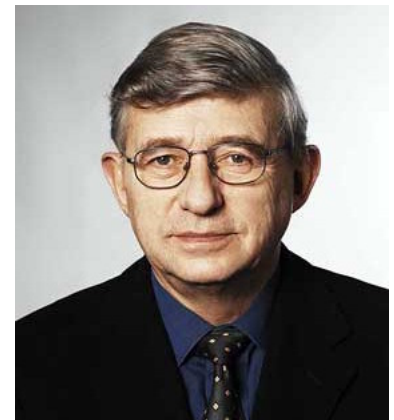
Nærværende bogs påstand er, at denne bestræbelse er den akademiske udgave af Kejserens nye Klæder.

Sandheden eller magten?

Når man er optaget af sandheden, er det stridens sted. Når man er optaget af magten, er man optaget af partidisciplin og fodslag.

Søren Krarup om Tidehverv
i bogen

Birgit Hageneier:
"Søren Krarup. Mod strømmen?
Et portræt"

En sælsom men behagelig busudflugt

Af Keld Anthony

Glimmingehus! Jo, det kunne jeg godt tænke mig. En tur til Skåne med Den Danske Forening. Tilbudet stod i Danskeren for ca. 5 år siden. Vi skulle mødes på Hovedbanegården og derfra køre med bus til Skåne.

Jeg mødte op i god tid. Der var allerede mødt en del op. Jeg kunne se, at Else var kommet, men der var en del nye medlemmer, som jeg ikke kendte. Lidt før afgangstidspunktet dukkede en mand op og bad os gå til bussen, som ventede i Reventlowsgade.

En bus på to etager! Ja, jeg tænkte jo nok, at det ville blive et tilløbsstykke - men to etager? Nå, jeg gik op på første sal for at få en god udsigtsplads. Da vi startede, fortalte chaufføren, som var en kvinde, om nogle af de ting, vi skulle se. Da vi havde kørt et stykke tid, kom

manden, som havde hentet os, rundt i bussen med en lille én til halsen. Jeg var ret imponeret af Den Danske Forening. De havde virkelig oppet sig. Jeg lændede mig tilbage i sædet, og nu kom der en dame med chokolade til os. Hun spurgte mig i øvrigt, om jeg var medlem. Det kunne jeg kun bekræfte, men grunden til, at hun ikke kendte mig var nok, at det var meget længe siden, at jeg havde skrevet et læserbrev. Det hjalp ikke meget. Damen så helt desorientalsk ud i hovedet. Var der mon noget galt?

Vi var nu kommet helt over broen, og vi holdt en afrimningspause. Her kunne vi få en øl eller en vand hos manden, der havde uddelt drikkevarerne i bussen. Da jeg hentede min øl, spurgte manden, hvor jeg var vognmand? Jeg svarede, at jeg ikke var vognmand. - Jamen, dette her er Sjællandske Vognmænds Pensionistforenings årlige skov-

tur. Hvem skulle du have været med? Jeg fortalte ham, at jeg skulle have været til Glimmingehus med Den Danske Forening.

Ja, der var sket en beklagelig fejl. Vi blev enige om, at jeg blev nødt til at følge selskabet resten af vejen. Det blev en helt fantastisk tur rundt i det sydlige Skåne. Vi så mange af de små pæne svenske byer og vi sluttede af på en svensk landevejskro, hvor vi fik det store svenske smörgås-bord med drinks ad libitum. Det var helt fantastisk og naturligvis henvendte jeg mig til formanden for at få at vide, hvor meget jeg skyldte foreningen. Formanden svarede, at det klarede foreningen nok. Jeg var naturligvis dybt taknemmelig.

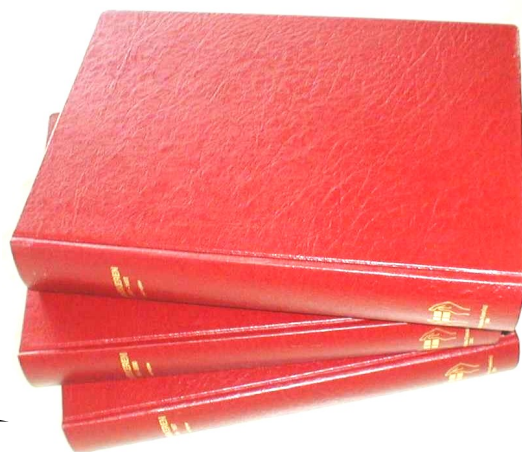
Næste dag ringede jeg til Den Danske Forening for at undskylde mit fravær. Som Peter Buhl konstaterede, havde jeg nok haft den bedste tur.

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** -
fra starten til udgangen af 2000 i 3 flotte bind:

- 10-50 Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register **200 kr.**
10-51 Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register **200 kr.**
10-52 Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register **200 kr.**

SÆRTILBUD
- køb alle 3 bind for 500 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.
30-11	"Fornuftens jordiske redskab?" - 100 år med de radikale" (96 sider)	60 kr.

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om letfærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.
50-03	Åse Clausen Bjerg: "En lærke letted - sandheden om løgneren i det 'korrekte' Danmark"	70 kr.
50-04	G. G. Galster: "Rene griserier" (det ikke spor urene dyr, historisk set)	10 kr.

**BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. -
portofrit tilsendt**

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

**... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på
billedet !**

**Vi opfordrer til,
at hvert medlem skaffer
et nyt medlem, samt at
de,
der ikke har betalt
årskontingent, får det
gjort ...**

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskere !

Muslimsk rævesnak for de danske gæs

Mona Sheikh, Fatih Alev, Babar Baig og Noman Malik (red.): Islam i bevægelse. (Akademisk Forlag, 2003. 279 sider. 248 kr.).

Fire herboende muslimer har redigeret denne antologi. På side 7-12 bekræftes, at synspunktet muslimer som en trussel mod danskheden har vundet legitimt indpas i store dele af den danske offentlighed. Herunder "ledende politikere, journalister og selvbestaltede islameksperter". Sheikh vurderer det med ordene: "Stærke højrekrafter med fremmedfjendske paroler har fundet ammunition i befolkningens frygt og usikkerhed for fremtidens udfordringer. Siden debatten indtog danskernes dagligstuer, har den negative omtale af muhamedanere medført voksende danskermistillid til den muslimske ideologi. Desværre strækker mistilliden sig over brede kredse i det danske folk."

I bogen fastholdes begreberne sharia, taqija og djihad. De tre forties (næsten) undtagelsesfrit af danske medier. Alligevel fastholder gode danske mænd og kvinder deres opfattelser.

Når forholdene er som anført, burde de fire monaister i sandhedens interesse erkende, at Danmarks holdning er som flertallet bestemmer efter at have fulgt med i, hvad der er fremkommet pro et contra i et samfund, der hylder ytringsfrihed om samfundsforhold som en bærende klippe.

Redaktionsgruppen har bevidst valgt de 10 bidragydere ud fra, at de har samme opfattelse som de fire. Den slags ensidigheder ligger særdeles langt fra det danske ideal. Det burde også de fire redaktører godtage ved at respektere, at muhamedanerne i de cirka 60 muslimlande bestemmer over islamitjerne. Fair play over

for modstanderen må være grundlaget. Hvad enten man er hjemme i det ene eller det andet af Jordens lande.

At muslimer måtte være forskellige, er ikke os til nogen hjælp. Vi har jo ikke sandhedsserum over for nogen som helst.

Terrorangrebet d. 11. september 2001 skabte spænding omkring muhamedanerne såvel i Danmark som på den internationale scene. Herom står der i bogen: "Det lave oplysningsniveau de to steder er en hæmsko for såvel konfliktløsning som integrationsgennemførelse. Debatten er kommet dertil, hvor usaglighed, fordomme samt den populistiske brug af fjendebilleder og syndebugke avler islamofobi."

Denne muslimforvrængning strider mod den saglighed og fordomsfrihed, som præger de tusindvis af dydborende videnskabelige værker, der er udkommet i den vestlige verden. Især i det seneste kvartårhundrede. Populistinjurien er indholdsløs. Det udtryk bruger man jo kun, når man selv mangler argumenter for det, man følelsesmæssigt gerne ser som sandheden baseret på nøje neutrale overvejelser for og imod.

Bogen søger ifølge bagsidepermen at pille myten om en monolitisk islam fra hinanden. Herefter skal hidtidig konfrontationsretorik erstattes med en forsoning. Den bygger på historie, kontekst

og samtidig virkelighed. Dermed er vejen åbnet for fremadrettethed. Såvel konfliktløsning som en positiv integration i det vesterlandske samfund, hvor den enkelte er havnet.

Ved bedømmelse af, hvad der ikke kun er tom luft i disse floskler, er jeg kun blevet opmærksom på to anmeldelser: 8. marts 2003 viderebragte Jyllands-Posten, hvad Ritzaus Bureau mener. Seks dage senere var det Arne Hardis i Weekendavisen.

Første sted stod at læse, at de fire hellere vil være politisk korrekte end galt afmarcherede.

Hardis ser bogens mission som at afvise islamkritik i den uendelige række af danske bøger om muhamedanismen. Det opfyldes til fulde af antropologen Peter Hervik. Han vrænger ad muhamedanerkritikerne som "pseudovidenskabelige". Min opfattelse er, at racisme siden 1994 har været det dominerende ved folketingsvalg og til dels ved kommunalvalg.

To af bidragyderne – Politikens Anders Jerichow og religionshistoriker Tim Jensen – forfægter, at der ingen sand islam findes ("koranen siger ingenting"). Derimod udtaler muslimerne sig.

De fire redaktørers afsluttende bemærkninger (side 253-274) afviser, at islam bør reformeres. Kravet herom skyldes ukendskab til ideologiens juri-

disk-videnskabelige tradition. Heri er indbygget en løbende forandring, der dog ikke har været i brug i nogle århundreder.

Firegruppen mener at kunne slippe med at skyde skylden på danskerne. Ifølge bogens side 264 har vi for vort eget lands vedkommende "prædiket hammerreligiøse værdier", såsom "dogmatisk sækularisering og en eksakt trosbekendelse". Det sker i forlængelse af, at det i den foregående sides fire sidste linjer hedder: "Meningsudveksling er en dyd. Ue-

Islamlobbyister og andre vesteuropæere trøster sig med, at mange muslimer i vore lande nok ikke er farlige "fundamentalister". Men ingen af os ved, hvem dét vil være, når udryddelsesdjihad mod os er dekretet. F. eks. fra Teheran eller andre muslimmagtbaser. Derfor er det nødvendigt at rykke alle op med rode. Som ukrudt bekæmpes.

nighed og forskellighed er uundgåelig. Endda en energikilde for demokratiet og hjælp til samfundets udvikling. Den dyd bør såvel muslimer som ikke-muslimer håndhæve i demokratets (og religionens) ånd." Nu handler bogen jo ikke om "Danmark i bevægelse", men om "islam i bevægelse". De fires anbringender er derfor irrelevante.

Hardis tilføjer, at det, som er sket i Danmark, er, at der er truffet en principiel afgørelse, som kan anfægtes og omstødes overensstemmende med vort demokratiske systems regler. Kristendemokraterne tjekker ved hvert valg, hvor stærkt vi står på vor nuværende folkekirkeordning.

Kommer der mod forventning forslag om at bevæge islam, er det efter Muhameds lære, koranen og traditionen helt oplagt, at spørgsmålet ikke bliver lagt

ud til endelig flertalsafgørelse ved nogen befolkningstilkendegivelse, hvor hver indbygger har én stemme. Hverken mere eller mindre. Islam har nu eksisteret i hen ved 1.400 år. Som det overvejende standpunkt har man arbejdet ud fra, at alt fra Allahs/Gabriels/Muhameds ideologi er uforanderligt.

En styrke ved bogen er, at den indeholder en lang række litteraturhenvisninger til værker, som står for nærbeslægtede opfattelser med det, der doceres af de 14 forfattere. Derved er jeg og andre danskere blevet hjulpet til mere korrekt at kunne forstå og bedømme opfattelser og argumenter, som vi ikke selv deler. Det at fordybe sig i modstanderens meninger er jo en rekvisit for den ytringsfrihed, som er så værdifuld for os i vestcivilisationen. Derfor skal vore domstole lade være med at føre

den linje, som anklagemyndigheden og den indankede dom står for. Straffelovens paragraf 266b er så løs i fugningen, at dens ordlyd kan bruges eller undlades brugt alt efter hvem, der sidder på anklagebænken. De domfældelser, vi har set, er bestemt ikke efterlignelsesværdige. Men udviklingen i de seneste tiår har forhåbentlig gjort os alle sammen klogere. Også vore domstole.

Islamlobbyister og andre vesteuropæere trøster sig med, at mange muslimer i vore lande nok ikke er farlige "fundamentalister". Men ingen af os ved, hvem dét vil være, når udryddelsesd jihad mod os er dekretet. F. eks. fra Teheran eller andre muslimmagtbaser. Derfor er det nødvendigt at rykke alle op med rode. Som ukrudt bekæmpes.

Mogens Glistrup

Ytringsforsvar med vægtige fortielser

**Helle Merete Brix,
Farshad Kholghi og
Peter Legård Nielsen (red.):
Fri tale.**

**Danske kunstnere
om ytringsfrihed.
(Gyldendal, 2005.
144 sider. 149 kr.)**

Denne bog har efter røret om JPs Muhammed-tegninger fået ekstra relevans. En række kendte kunstnere og debattører går i brechen for ytringsfriheden efter mordet på Theo van Gogh. Bl.a. Kim Larsen, Erik Clausen, Ole Hyltoft og Helle Merete Brix.

Sidstnævnte kritiserer med rette den mening, at debatten kun bør rumme "konstruktiv kritik" af islam. Hun forsvare herimod van Goghs brug af betegnelsen "gedeknepper" for rettroende mandlige muslimer.

I Khomeinis værker gives der således regler for, hvordan heste, muldyr og æsler skal behandles, hvis man har haft sex med dem.

Mod Brix kan indvendes, at på et dybere niveau er også - eller især - "ikke-konstruktiv" kritik af islam netop konstruktiv:

Alt, der trækker skellet mellem "os" og "dem" op og bidrager til muslimernes marginalisering og fortrængning fra vort land, er jo konstruktivt, når målet er genskabelsen af det fredelige, harmoniske Danmark.

Brix beskriver også, hvor let adgang til at ytre sig selv de mest ekstreme musli-

mer har i Danmark. Fx Omar Shah, der udtrykte sympati for van Goghs morder, fik lov at skrive en kronik om sit synspunkt i Politiken. (Man erindrer også Politikens markedsføring af den danske talibaner). Mogens Rukov fra Den Danske Filmskole giver omvendt en tankevækkende beretning om sine erfaringer som politisk ukorrekt skribent.

Fire ud af fem af hans mange indlæg om Mellemøsten kom retur. Han konkluderer: "Jeg tror bare det slet ikke er meningen, at man skal udtrykke sig. Og hvis man gør det, skal det være på linje med, hvad der tales om, i en slags tæt dialog med den almindelige snak, så man kan udtrykke sig på samme måde, ud fra samme forudsætninger, i samme sprog, som der ellers tales."

Ja, vor tid er om nogen konsensuspræget, selv i det "frisprogede" Danmark. Læser man danske aviser fra 1920'erne, hvor der virkelig var forskelle og kamp, føles den korrekthedens klamme hånd, som hviler over alt i dag, ekstra knugende.

Sund vrede og befriende "verbaleks-tremisme" mødes som ingensinde før af fortielse, forargelse og eksklusion. (Der er ikke plads til de store bevægelser i det multikulturelle korthus). Men hvis Det Radikale Venstre er "midten", er det så ikke en dyd at være "ekstrem"?

Det er sigende, at selv nærværende bog end ikke nærmer sig et forsvar af så frygtelige racismedømte typer såsom Mogens Glistrup, Bo Warming, Allan Fuglsang, Niels B. Larsen og undertegnede. Der er flere direkte tåbelige ind-

læg i bogen. (Lavpunktet nås med forfatteren Jette Drewsens sammenkædning af ariske nazister og Dansk Folkeparti). Det er f. eks. åbenbart et fastslået dogme, at det blot er et mindretal af muslimer, der giver problemer i Danmark. At hævde, at det reelt er det store flertal, der er problemet, nemlig den rent demografiske befolkningsudskiftning, der finder sted, er efter alt at dømme stadig odios racisme efter vore "kunstneres" mening.

Kåre Bluitgen kommer nærmest tabubrydningen med sit spørgsmål: "Hvad skal vi stille op med fejlslagne kulturer? Og religioner?" Men heller ikke han vil jo massehjemsende, men "integre"...

Det er mildest talt sært, når der i bogen må tys til Chaplin som et eksempel på en kunstner, der blev ramt af censur. I Eurabien i dag er selvcensuren massiv; filmen "Life of Brian" får næppe en parallel "Life of Muhamed". Og ingen kunstner har endnu forsvaret konkret racismedømte danskere.

Man vil hellere tale om "principper" og lade andre om det beskidte tabunedbrydende arbejde, som vi kun får utak for, men bag hvis trygge grænser alle de andre debattører derefter endnu mere frit kan udfolde sig:

For de kan i det mindste lægge afstand til os racismedømte - de sande pionerer i debattens "Wild West" - i kontrast til hvilke det er lettere for bl.a. denne bogs forfatter at fremstå som seriøse og legitime.

Peter Neerup Buhl

Multikulturalismens forfærdeligheder

John Rex &
Gurharpal Singh (red.):
Governance in
Multicultural Societies.
(Ashgate, 2004. 249 sider. £ 49,95).

I 2002 afholdt det britiske socialvidenskabelige forskningsråd en konference om, hvordan multikulturelle samfund kan regeres. Denne bog rummer indlæg herfra. Skønt forfatterne generelt er mainstream-forskere, er der også interessante, rammende eller afslørende iagttagelser.

Multikulturalisme kan både være en kendsgerning og en ideologi. Det er et sigende fænomen, at ideologien er mest populær i lande, der ikke traditionelt er faktisk multikulturelle. En kendsgerning er det dog ifølge bogen, at ved midten af dette århundrede vil "de hvide" være i mindretal i Vesten.

I stedet for at spørge, om vestlige samfundsforhold overhovedet vil eksistere, når vestlige mennesker ikke mere har magten, er det tilsyneladende et uproblematisk faktum, at "moderniteten" eller "pluralismen" videreudvikles.

For forskerne er udskiftningen af vort bio-etniske grundlag intet skæbnesvangert for civilisationen, men blot et "socio-teknisk problem om social integration". Og i stedet for at drøfte, hvordan det truede europæiske menneske

kan værnes, udpeges "minoriteterne" som den svage part, som multikulturalismen skal "ligestille" med værtsfolket i dettes eget land!

Ganske naivt tror professor John Rex, der betegnende nok er en af pionererne i den akademisk blåstemplede europæiske indvandringsforskning, at de aktuelle masseindvandrere "moderniseres" efter nogle generationer. (Det modsatte finder sted overalt i Vesten – men det tolkes selvfølgelig, som om det er os, der "fastholder" dem i deres rolle). Ifølge Rex skal majoriteten ikke sætte betingelserne, politikken skal være et udtryk for "kompromis" mellem værterne og gæsterne! "Anerkendelse" af de andre, og grupper "værdighed", er centrale begreber i denne nye æra, og hvem det næsten altid er, der føler sig "såret" på sin "stolthed", ved vi vist godt...

I 1983 erklærede den franske filosof Lyotard rammende, at stridigheder om omfordeling ikke længere ville blive det centrale fokus for politik, som i stedet fremover vil komme til at handle om "det anderledes", en mængde horisontelle konflikter forårsaget af de forskellige sprog og regler, og konflikterne vil udtrykke sig som "kulturelle krige", "identitetspolitik" og de førnævnte krav om "anerkendelse".

At ideologisk multikulturalisme er utænkt af toneangivende dele af de vestlige eliter og ganske upopulær blandt Vestens menige folk, fremgår af, at de

partier, som sætter multikulturalisme på programmet, konsekvent mister terræn blandt vælgerne. Skræmmeeksemplet blandt politikere i den retning er Daniel Cohn-Bendit, der i et af bogens indlæg dog præsenteres som en forbilledlig "multikulturel borgmester" i Frankfurt. Han stod bl.a. i spidsen for "antinationale festivaler" i byen og lignende femtekolonnevirksomhed.

I et andet indlæg gennemgås minoritetsproblemer, grænseændringer og folkeflytninger i Europa 1919-1999, og her burde det dog være tankevækkende, at pga. de store befolkningsudvekslinger med Tyrkiet i 1920'erne er Grækenland "den mest homogene stat i Sydøsteuropa", hvilket er årsagen til, at landet "har undgået de etniske og religiøse konflikter, der har rystet så mange af dets naboer." Bl.a. de "etniske rensninger" i eks-Jugoslavien i 1990'erne var inspireret af dette forbillede. I samme indlæg afklædes på glimrende vis det utopiske projekt om at skabe "fungerende multikulturalisme" i Kosovo og Bosnien.

I en række af bogens andre indlæg gennemgås de monumentale problemer med multikulturalismen i lande som Pakistan, Indien, Malaysia, Canada, Japan og Rusland. Så selv om intentionen nok var en anden, virker bogen som en effektiv vaccination mod unødvendig multikulturel eksperimenteren.

Peter Neerup Buhl

Et vestligt selvforsvar er velbegrundet

Mark Steyn:
The face of the tiger
and other tales from the new war.
(Stockade Books, 2002.
351 sider. \$ 19,95).

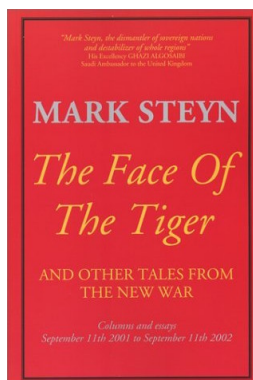
Den fremtrædende canadiske debattør Mark Steyn (www.SteynOnline.com) er blandt de få betydningsfulde intellektuelle, der fuldt ud har erkendt den ændring i muslimsk retning, der truer Vesten i dette århundrede, hvis vi ikke ændrer kurs. F. eks. fastslår han, at om knap 20 år vil muslimer udgøre over halvdelen af Hollands indbyggere under 18 år. Nærværende bog er et udvalg af hans kommentarer fra tiden 11/9 2001 til 11/9 2002. Det er et blændende velskrevet opgør med primært den vestlige tolerance-kultur, som altid først og

fremmest kritiserer eget grundlag og altid har en undskyldning parat selv for muslimernes værste udskjelser.

Rammende bemærker han, at ser man en "mellemøstekspert" i tv, kan man være sikker på at høre lutter vrøvl og tågesnak. Blodige arabiske diktatorer modtages ærbødigt i Vesten, mens

USAs luksuslejr i Guantanamo udråbes som højdepunktet af ondskab. Det vestlige liberale demokrati, der har givet sine borgere langt mere frihed, velstand, sundhed osv. end noget andet system i historien, lægges for had af mange af sine egne ledende intellektuelle, der omvendt ser en helt i en udelig, korrupt terrorist som Arafat. Herimod fastholder Steyn, at Vesten objektivt er bedre: Det er ikke tilfældigt, at der er "millioner af muslimer i Skandinavien og fire skandinaver i Syrien".

Velgørende er også Steyns opgør med vrøvlet om "moderate" arabiske regimer, ledere og folk. Han påpeger, at når alle muslimer ikke går ind for angrebet 11/9 01, er det, fordi de, der ikke gør det, tror, at Mossad eller USA selv stod bag. Med rette er Steyn særlig ude efter Bushs gode venner, "kongefamilien" i

Saudi-Arabien, som efter hans mening simpelthen bør opløses som land og inddeles på ny. Saudi-Arabien er alligevel i udgangspunktet en vestlig skabning og har altid været en farce.

Ifølge Steyn vil selv Schweiz hurtigt blive en kloak, hvis landet fik en muslimsk leder. Flertallet af Mellemøstens 300 mio. indbyggere synes at være galninge. At tro på samarbejde med "moderate elementer" i den islamiske verden svarer til franske Marskal Petains tillid til "konstruktivt samarbejde" med moderate elementer i Det Tredje Rige. Den slags gavner kun én part.

Med velrettet sarkasme gengiver Steyn sin diskussion med en universitetsstuderende, der på velkendt facon hævdede, at man må se på "de bagvedliggende årsager" til terroren. "Virkelig?", svarede Steyn. "Og hvad hedder hovedstaden i Saudi-Arabien?" Pointen er, at al denne snak om "baggrunden" for muslimernes vrede mod os jo ikke bygger på konkret viden og indsigt, men er bevidstløst gentagne ideologiske fraser. Motivationen bag dem er et lige så refleksbetonet had mod Vesten, der er langt mere for dømmeligt end datidens Stalindyrkelse: "Det var nemt nok at affærdige de døde i Gulag med et skuldertræk, de var langt væk og ude af syne. Men kunne man gøre det samme, hvis de døde ikke var i en obskur afkrog af verden, men i hjertet af vore største byer?" Det kunne man...

En forskel mellem kommunisterne og muslimerne er, at mens de førstnævnte talte de vestlige intellektuelles idealer efter munden, fremturer muslimerne åbenlyst med stik modsatte, dybt reaktionære idealer. Og alligevel tager de intellektuelle reelt parti for dem mod Vesten, hvilket afslører, at hadet mod eget grundlag er deres egentlige motivation.

Når islamister i dag angriber Vesten, er vore ledes første reaktion, at det endelig ikke må føre til "islamofobi", og de vrøvler om islam som en "fredens religion". Steyn sætter denne holdning i nutidens krig i kontrast til 2. verdenskrig, hvor heltene i tegneserierne fik onde nazister som fjender. Noget lignende findes slet ikke i nutidens underholdningsindustri mod islamisterne. I dag gøres alt for at få det til at se ud, som om der ikke er nogen "fjende". Bushs store fejl var ifølge Steyn, at han ikke tog et principielt opgør med denne politiske korrekthed, da han i 2001 havde muligheden. Heldigvis faldt Bush dog ikke for talen om "multilateral konfliktløsning"; hvis FN, EU og NATO skulle havde klaret ærterne i stedet for USA, "ville Osama have hersket over kloden".

Steyn sporer den herskende holdning tilbage til hippie-ledere såsom John Lennon, der vel at mærke selv økonomisk støttede IRA-terror. Hykleriet var indbygget fra starten...

"Tolerance-kulturen" blev direkte årsag til 11. sept.-angrebet, fordi alle myndigheder i USA var sporet ind på for enhver pris ikke at sætte spørgsmålstegn ved tredje verdensimmigranternes adfærd. Mohammed Atta opsøgte i maj 2000 USAs landbrugsministerium for at søge om penge til et fly, der skulle rumme en kæmpetank til "sprøjtemidler". Under samtalen med den kvindelige repræsentant for ministeriet truede han bl.a. med at skære halsen over på hende, hvis han ikke fik støtte, og udspurgte hende detaljeret om sårbare bygninger. Efter 11/9 01 offentliggjorde den ansatte sin oplevelse som et eksempel på, hvor svært det er på forhånd at kende en terrorist!

Terroristerne gjorde konsekvent intet for at smelte ind i omgivelserne. Instinktivt havde de åbenbart fornemmet, at jo mere afvigende man opfører sig i Vesten, desto større "forståelse" og tolerance mødes man med...

Hvor elendigt USA's myndigheder taker sikkerheden, fremgår også af, at Mohammed Atta og hans næstkommanderende et halvt år efter 11/9 01 pr. auto-

matik posthumt fik godkendt deres visumansøgninger!

Da muslimer i Indien angreb et tog med hinduer, rapporterede vestlig presse, at "religiøse spændinger dræber 57 i Indien". Ud fra samme logik kunne man ifølge Steyn 11/9 01 hævde, at "religiøse spændinger dræber 3.000 i New York". Aldrig må gerningsmændene udpeges entydigt.

Men fjenden er islam som sådan - ingen politik, der søger at afhjælpe "konfliktens årsager", kan gøre islam forsonlig med os vantro: Giver man muslimer avanceret teknologi, skaber de ikke velfærd, men bygger en bombe. Får de internet, bruger de det til at bekendtgøre kidnapninger. Om så de fik lov til at "halshugge alle jøder i Palæstina", ville de stadig udgøre den mest tilbagesående, uoplyste, usunde og forarmede del af klodens befolkning.

Men muslimernes had mod Vesten er deres, ikke vores, problem. Lad dem klare sig selv uden støtte fra det forhadte Vesten, så får vi at se, hvem der klarer sig bedst. Steyn argumenterer overbevisende for, at skylden for muslimernes misere udelukkende skal lægges på dem selv, og at Vesten konsekvent og uden skrupler bør afvise islams indtrængen her.

Peter Neerup Buhl

Blodige arabiske diktatorer modtages ærbødigt i Vesten, mens USAs luksuslejr i Guantanamo udråbes som højdepunktet af ondskab. Det vestlige liberale demokrati, der har givet sine borgere langt mere frihed, velstand, sundhed osv. end noget andet system i historien, lægges for had af mange af sine egne ledende intellektuelle, der omvendt ser en helt i en uduelig, korrupt terrorist som Arafat.

Masseindvandringens sikkerhedstrussel

**Mikhail A. Alexseev:
Immigration Phobia
and the Security Dilemma.
Russia, Europe and
the United States.
(Cambridge University
Press, 2006. 286 sider. £ 40).**

I sin bog om "indvandringsfrygt og sikkerhedsdilemmaet" forsøger politologen Alexseev at forklare den angivelige gåde, hvorfor selv små mængder indvandrere kan forvolde stor foruroligelse blandt værtsbefolkningen. Mest fordyber han sig i russisk modstand mod kinesisk indvandring i Sibirien, hvor den indfødte befolkning i vid udstrækning frygter Kinas overtagelse af territoriet på længere sigt.

Alexseevs pointe er, at på længere sigt kan alting tænkes, men realistisk er der ingen fare. Og problemet bag logikken i "sikkerheds-tænkningen" er, at den åbner for en ond spiral à la oprustning, hvor der aldrig kan indføres sikkerhed nok, fordi indvandrerne hele tiden finder på modtræk, det værste scenario aldrig helt kan udelukkes, og der kan altid findes grunde til mistro.

Alexseev påviser med belæg, at uro over indvandring ofte skyldes en generelt manglende tryghedsfølelse, fordi nationalstatens autoritet på andre måder trues.

Men selv når man indrømmer alt dette, er det alligevel ikke lykkedes for Alex-

seev at afkræfte, at der også kan være reelle grunde til indvandringsfrygt. I 1930'erne ville en sådan forskertype have kunnet vise mange grunde til, at Europas folk frygtede tyskerne (økonomisk krise, politisk uro etc.), men derfor var truslen fra nazismen jo ikke mindre reel.

At Alexseev ikke rigtig forstår at skelne, fremgår af hans undren over udbredt "fremmedfrygt" i et Europa med under 10 procent fremmede, mens flere arabiske lande har op til 75 procent fremmede uden store problemer.

At Europa har modtaget fjendtlige, på mange måder belastende koloniserere, mens Arabien selv har inviteret gæstarbejdere uden nogen rettigheder til at gøre alt arbejdet for sig, nævnes ikke.

Interessant viser Alexseev, at personer i værtslandet, der anser indvandrere for "hårdtarbejdende" og "integrationsvillige", også er mest ivrige efter at repatriere. "Sikkerheds-logikken" er nemlig vigtigst, og indvandrere, der kan konkurrere med værtsbefolkningen og i det ydre vil indpasse sig, er på længere sigt den største territoriale trussel.

At det er ændringer i den grundlæggende demografiske balance, der ultimativt ligger bag den folkelige frygt, antydes også af situationen i det tyndt befolkede Sibirien, hvor selv en meget lille kinesisk indvandring vækker langt større frygt, end den mere massive indvandring til Vesteuropa har gjort blandt vesteuropæerne.

Det er, fordi en territorial udvidelse fra Kinas side forekommer umiddelbart

mere nærliggende, end muslimsk overtagelse forekommer her.

Man fornemmer af Alexseevs kritik af "sikkerhedslogikken", at han ender i den anden grøft og gør ethvert forsøg på at afvise masseindvandringen odiøst. Tankevækkende nok erkender han, at den "ideelle" løsning på etniske stridigheder er at isolere de stridende grupper fra hinanden.

Men herimod indvender han på velkendt vis, at det jo ikke er muligt i den moderne, globaliserede verden. At lukke grænser og massedepotere vil ifølge Alexseev kun forevige sikkerhedslogikkens "spiral" af stadig barskere tiltag.

Men var det ikke principielt samme argument, "anti-koldkrigerne" brugte i 1980'erne, og alligevel anerkendes det nu, at det var Reagans urokkelighed, der tvang Østblokken på ret kurs?

Man kan godt rent teoretisk og principielt vise det urimelige ved mistro og "worst case"-tænkning, men reelt må man dømme fra sag til sag og à la Glistrup så sagligt og klinisk som muligt på grundlag af flest mulige fakta vurdere, hvilke forholdsregler der vil være mest tjenlige for ens eget folks interesser i den konkrete situation.

Masseindvandringen bør så vist betragtes som et sikkerhedspolitisk problem, og danskernes interesse er, at perspektivet med stadig mere islam i Vesten males så mørkt som muligt. Vore politikeres opgave er at tolke enhver tvivl til islams ulempe, ikke til vor.

Peter Neerup Buhl

Masseindvandringen bør betragtes som et sikkerhedspolitisk problem, og danskernes interesse er, at perspektivet med stadig mere islam i Vesten males så mørkt som muligt. Vore politikeres opgave er at tolke enhver tvivl til islams ulempe, ikke til vor.

Akademisk selvhad for fulde gardiner

**Mikkel Bogh, Jørgen Bruhn,
Nikolaj Lübecker og
Peter Madsen (red.):
Europas andre.
Fremmedfrygt i europæisk kultur.
(Tiderne Skifter, 2005.
320 sider. 268 kr.).**

Dette er et fantastisk værk: Fantastisk, fordi bogens 24 højtuddannede bidragydere kan behandle mange aspekter af europæernes forhold til de fremmede uden på noget tidspunkt at drøfte selve sagen.

Der fokuseres udelukkende på europæernes holdning, som fordømmes, udstilles og "afsløres", mens en forklaring på, hvorfor det egentlig er specielt rationelt og kultiveret at acceptere den aktuelle islamiske masseindvandring, er helt fraværende. Sigende for vort akademiske miljø er udgivelsen støttet af Det humanistiske fakultet, Københavns Universitet.

Udgangspunktet er, at "xenofobi" - fremmedfrygt - er noget odiøst, der skal modarbejdes, ikke fremmes, hvilket i sig selv er fantastisk i denne æra med Europa i desperat, demografisk defensiv.

Adskillige af bogens bidragydere kammer over i had mod europæerne, f. eks. ph.d. og lektor Anne Fastrup, der i sin skildring af middelalderens Spanien kommer frem til, at maurerne "producerede værdier, de arbejdede, mens spanierne gik i kloster, førte krig eller henslæbte tilværelsen i ophøjet, men bekostelig uvirksomhed".

Rent bortset fra, at det i høj grad var ikke-islamiske minoriteter, der var det kreative element dengang, bemærkes selvsagt ikke, at i dagens Europa er forholdet under alle omstændigheder det stik modsatte af det skildrede. Det skorter ellers ikke på aktuelle stikpiller i bogen.

Ph.d. Thomas Hoffmann opretholder tendensen i sit indlæg om "jødespørgsmålet", der munder ud i den pointe, at den danske indvandringskritik i dag fremføres efter samme skabelon som den klassiske antisemitisme. Om der evt. kunne være en rationel grund til denne eller hin benægtes lidenskabeligt. Der køres videre på temaet i ph.d. Nikolaj Lübeckers bidrag "Den fornuftige antisemitisme" (i gåseøjne), hvor det "uhyrlige" netop angiveligt er, at nogen

kan tro, at der kan være fornuftige grunde til at tage afstand fra andre etniske grupper (konkret jøder).

Som forbillig læresætning opstilles "den moderne tids kategoriske imperativ": "Tænk og handl på en måde så Auschwitz aldrig nogensinde vil gentage sig." Hvorfor ikke det kategoriske imperativ: "Tænk og handl, så Konstantinopels fald (eller det tyrkiske folke- drab på armenierne etc.) aldrig nogensinde vil gentage sig"? Eller lignende muslimsk aggression... Ved at opstille "Auschwitz" som det eneste onde, der skal undgås, passiviseres europæerne over for mere nærliggende trusler. Vor aktuelle interesse er, at tilbagerulning af islam bliver opfattet som det Eneste Fornødne. ("Aldrig tale derom, altid tænke derpå...).

I sit bidrag "Sort hud, hvid maske", der er en hvidvaskning (sortvaskning?) af Frantz Fanon, indrømmer ph.d. (man får næsten ph.d.-fobi af denne bog) Kim Su Rasmussen, at man ikke kun blandt europæerne, men også i andre kulturkredse, kan finde xenofobiske træk. "Imidlertid er der ingen anden kulturkreds, der i samme grad har eksporteret

Foto fra den nazityske koncentrationslejr Auschwitz-Birkenau i Polen (1939-45) - hvor stedet hedder Oswiecim. Ved at opstille "Auschwitz" som det eneste onde, der skal undgås, passiviseres europæerne over for mere nærliggende trusler. Vor aktuelle interesse er, at tilbagerulning af islam bliver opfattet som det eneste fornødne.

sin kultur, der i samme grad har påtvunget den koloniserede at indoptage og overtage sine egne xenofobiske tendenser." Såh, hvad med islam, der som ingen anden magt har bredt sig over flere verdensdele, bidt sig fast permanent og har fået sine koloniserede folk til at hade eget grundlag (læs V.S. Naipaul) uden at vise tegn på "oplyst" forbedring?

Alle bogens angiveligt oplyste forfattere sparker løs mod det grundlag, der som det eneste i verden overhovedet kunne drømme om at give eksistensgrundlag for en sådan flok selvhadende akademikere, hvis højeste lidenskab altså er at save den gren over, de selv sidder på.

Det danske "moderne gennembrud" fra 1870'erne og frem defineres et sted i bogen som, at kunsten "sættes i relation til psykologiske og sociale problemer på et rationelt grundlag.

Derved skulle der både skabes en større og sandere menneskelig sammenhæng, men der skulle også efter liberalistiske idealer sikres samfundsborgernes mulighed for blomstring og frigørelse fra den stagnationsplagede borgerkultur."

At rationalismen i dag udtrykkes af dem, der bekæmper den stagnationsplagede islamkulturs indtrængning, fatter ingen af bogens bidragydere. De tror stadig, at kulturradikalismen er en progressiv kraft, mens "nationalisterne" er reaktionære og irrationelle.

I sit afsluttede indlæg hykler Peter Duelund, at det er "en menneskelig og demokratisk katastrofe, at æstetik og kultur i disse år koloniseres og instrumentaliseres til politiske eller økonomiske formål. For det er netop i den frie kunstneriske udfoldelse og menneskelig omgang i samfundets kulturelle *frirum*, at det nye globale medborgerskab kan vokse, og at kampen mod xenofobien kan begynde."

Nu har "kulturen" jo i generationer primært tjent den i dag reaktionære politiserende kulturradikalisme, men det var åbenbart aldrig odiøst. Og de kunstnere, som nu støtter den modsatte strømning, kan vel i øvrigt tælles på én hånd.

En samling dårlige tabere, der intet har lært - sådan kan bogens 24 bidragydere kortest og mest rammende karakteriseres.

Peter Neerup Buhl

Grundlovmøde på Sjælland

**Busudflugt med kyndig guide til kulturhistoriske perler på Midtsjælland.
Derpå frokost i det grønne: Medbring selv madkurv. Drikkevarer kan købes.**

Tilmelding senest d. 3. juni på tlf. 8613 2401 eller pr. e-mail til danskeren@danskeren.dk

Deltagerne hentes og bringes på steder i Storkøbenhavn mellem kl. 9 og 10.
Der bliver givet besked om de præcise steder og tider, når der er overblik over tilmeldingerne.
Tilbagekomst mellem kl. 16 og 17.

Pris for deltagelse: Gratis for medlemmer. 100 kr. for ikke-medlemmer.

Læs i øvrigt den morsomme beretning om en tidligere bustur med Den Danske Forening på side 16

Grundlovmøde i Jylland

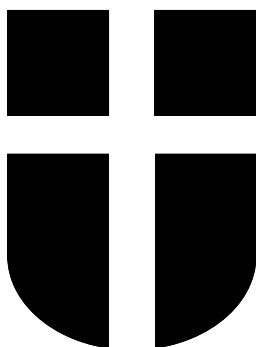
Den Danske Forening holder grundlovmøde i Århus den 5. juni kl 14.00

Talere:

Thomas Kierstein, formanden for Århus mod Moskeen,
Ebbe Vig, cand. oecon, Information om Danmark
Poul Vinther Jensen, Den Danske Forening,

Der kan købes øl, vand og kaffe i forbindelse med mødet

Ring efter nærmere oplysninger fra 1/6 til Poul Vinther Jensen på telefon 6113 0032

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.